

De Europæiske Fællesskabers Tidende

ISSN 0378-7001

C 263

29. årgang

20. oktober 1986

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
		
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	Det økonomiske og sociale Udvalg	
86/C 263/01	Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om offentliggørelse af oplysninger ved erhvervelse og afhændelse af en betydelig andel af et børsnoteret selskabs kapital	1
86/C 263/02	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1365/75 om oprettelse af et europæisk institut til forbedring af leve- og arbejdsvilkårene	2
86/C 263/03	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om toldoplag og om forslag til Rådets forordning (EØF) om frizoner og frilagre	6
86/C 263/04	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af bestemmelser, der skal finde anvendelse på varer, som indføres i Fællesskabets toldområde	9
86/C 263/05	Udtalelse om Kommissionens meddelelse til Rådet - arbejdsprogram for etablering af et fælles informationsmarked	10
86/C 263/06	Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om samordning af medlemsstaternes love og administrativt fastsatte bestemmelser om sanering og likvidation af kreditinstitutter	13
86/C 263/07	Udtalelse om forslag til Rådets afgørelse om ændring af Rådets afgørelse 85/8/EØF om en særlig fællesskabsindsats til bekæmpelse af fattigdom	16
86/C 263/08	Udtalelse om Fællesskabets skovbrugsaktion	17
86/C 263/09	Udtalelse om den økonomiske situation medio 1986	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
86/C 263/10	Udtalelse om forbindelserne mellem Det europæiske Fællesskab og Sammenlutningen af stater i Sydøstasien (ASEAN)	29
86/C 263/11	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om gennemførelse af et fællesskabsprogram til udvikling af visse ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet gennem bedre adgang til avancerede telekommunikationstjenester (STAR-programmet) og om ændring af forslaget til Rådets forordning (EØF) om gennemførelse af et fællesskabsprogram til udvikling af visse ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet gennem bedre adgang til avancerede telekommunikationstjenester (STAR-programmet)	35
86/C 263/12	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71	37
86/C 263/13	Udtalelse om forslaget til Rådets forordning (EØF) »om en fælles foranstaltning til forbedring af vinstrukturerne i Portugal«	38

II

(Forberedende retsakter)

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om offentliggørelse af oplysninger ved erhvervelse og afhændelse af en betydelig andel af et børsnoteret selskabs kapital⁽¹⁾

(86/C 263/01)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 20. januar 1986 under henvisning til EØF-traktatens artikel 54 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for økonomiske og finansielle anliggender, som udpegede Jean Rouzier til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 27. maj 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 med stort flertal for, 1 stemme imod og 2 stemmer hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Kommissionens forslag hviler på samme grundlag som de direktiver, der allerede er vedtaget om forskellige problemer i forbindelse med børsnoterede selskaber.

1.2. Udvalget principgodkender i alt væsentligt Kommissionens forslag om offentliggørelse af oplysninger ved erhvervelse og afhændelse af en betydelig andel af et børsnoteret selskab.

1.3. I dette forslag præciseres de allerede eksisterende bestemmelser på området. Formålet med forslaget er at forbedre værdipapirmarkedernes funktion og at fremme integreringen af disse markeder på fællesskabsplan.

1.4. En vedtagelse af nærværende forslag vil bidrage til at gøre børstransaktionerne mere gennemsigtige for aktionærer og potentielle investorer og lette sparerne adgangen til at erhverve børsnoterede aktier.

1.5. Udvalget finder, at Fællesskabets finansielle integration spiller en afgørende rolle for realiseringen af det interne marked.

Endvidere glæder det sig over de fremskridt, der med Kommissionens støtte er sket i retning af en liberalisering af værdipapirmarkedene gennem det organiserede samarbejde mellem medlemsstaternes børser, og håber, at disse bestræbelser videreføres.

2. Særlige bemærkninger

2.1. I direktivforslagets artikel 1 fastlægges et relativt stort anvendelsesområde, da det dækker enhver person, som erhverver eller afhænder en betydelig andel af et børsnoteret selskabs kapital.

Udvalget mener, at man — selv om det ikke ser sådan ud — kan befrygte en mangel på klarhed i bestemmelsen af, hvilke personer der er underlagt dette direktiv.

Udvalget er derfor af den opfattelse, at de personer, der erhverver eller afhænder en betydelig andel, skal defineres bedre, og det foreslår, at artikel 1, stk. 1, affattes således: »1. Dette direktiv finder anvendelse på personer, som i deres egenskab af ejere erhverver eller afhænder en større andel af den tegnede kapital...«

⁽¹⁾ EFT nr. C 351 af 31. 12. 1985, s. 31.

2.2. Udvalget ønsker ikke at indskrænke dette direktivforslags anvendelsesområde, men udtrykker dog det ønske, at Rådet, inden det træffer sin beslutning, overvejer, om det er hensigtsmæssigt at medinddrage offentligt emitterede investeringspapirer i direktivets anvendelsesområde.

2.3. Angående bestemmelserne i artikel 2 om de yderligere forpligtelser, som medlemsstaterne kan pålægge de pågældende personer og selskaber, er Udvalget af den opfattelse, at medlemsstaterne skal orientere Kommissionen om begrundelsen og de forventede frister for anvendelsen.

2.4. Udvalget ønsker, at antallet af tærskler i artikel 3 nedsættes.

2.5. Artikel 4, som omhandler problemet i forbindelse med aktier, som besiddes af mellemmand, bør ifølge Udvalget formuleres klarere, da der kan opstå vigtige juridiske problemer.

2.6. I artikel 8 fastsættes en frist på syv kalenderdage, inden for hvilken det selskab, der har modtaget en erklæring om ændring (gennem aktieerhvervelse eller -afhændelse) i den andel, en person ejer, skal give underretning herom til offentligheden. Udvalget mener, at denne underretning skal ske meget hurtigt, men understreger ikke desto mindre, at denne frist på syv dage i visse lande kan vise sig at være for kort.

2.7. Udvalget ønsker, at artikel 8, stk. 2, affattes således: »2. Hvis andelen af den tegnede kapital, som ejes af den person, der har afgivet erklæring i henhold til artikel 3, er forskellig fra den andel af stemmeretigheder, som indehaves af denne person, og som er kendt af selskabet...« (resten uændret).

2.8. Udvalget glæder sig over, at det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til direktiv 79/279/EØF ⁽¹⁾ nøje skal følge anvendelsen af dette direktiv og rådgive Kommissionen med hensyn til eventuelle ændringer, som måtte anses for nødvendige, for at direktivet kan bidrage til oprettelsen af et ægte europæisk kapitalmarked.

⁽¹⁾ EFT nr. L 66 af 16. 3. 1979.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1365/75 om oprettelse af et europæisk institut til forbedring af leve- og arbejdsvilkårene

(86/C 263/02)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 11. februar 1986 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for miljøbeskyttelse, sundhedsvæsen og forbrug, som udpegede Vittorio Meraviglia til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 3. juni 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 uden stemmer imod og med 11 stemmer hverken for eller imod følgende udtalelse:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Selv om »Forslaget til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1365/75 om oprettelse af et europæisk institut til forbedring af leve- og arbejdsvilkårene« ikke berører hverken dette instituts opgaver, oprindelige målsætninger eller kommissorium, konstaterer ØSU ikke desto mindre, at forslaget har betydelige, negative politiske konsekvenser, da det æn-

drer radikalt ved arbejdsmarkedsparternes traditionelle og fundamentale rolle i forbindelse med realiseringen af instituttets målsætninger.

1.2. Men selv om der i tidens løb nu og da har været problemer med instituttets drift, taler dette efter ØSU's mening ikke for gennemgribende ændringer i instituttets organisatoriske struktur, og dermed i de enkelte organers opgaver og sammensætning. Hertil kommer, at

den nye institutledelse synes at leve op til kravet om en dynamisk og effektiv forvaltning.

1.3. I modsætning til hvad Kommissionen hævder, synes det foreliggende forslag desuden at udgøre en alvorlig trussel mod instituttets demokratiske funktionsmåde, intellektuelle uafhængighed og effektive og konsekvente arbejdsform.

1.4. ØSU beklager derfor, at den ikke kan tilslutte sig Kommissionens forslag. Den synes, at Kommissionen skal holde fast ved den rolle inden for instituttet, som retteligt tilkommer den.

1.5. I betragtning af den betydning, som offentligheden i vore lande for tiden tillægger problemerne omkring miljøbeskyttelse og folkesundhed samt beskyttelse og fremme af forbrugerinteresser, er ØSU imidlertid overbevist om, at tiden nu er inde til at løse disse problemer på en måde, der er i overensstemmelse med de europæiske borgeres forventninger.

1.6. Oprettelsen af et andet EF-institut, hvis hovedopgave skulle være at studere miljø-, sundheds- og forbrugerproblemer, kunne være svaret.

1.7. ØSU finder, at Kommissionen burde se nøje på dette forslag og betragte det som et bidrag til, hvordan man alternativt kan nå de mål, der er opstillet i det foreliggende dokument, og samtidig efterkomme Europa-Parlamentets ønsker.

2. Særlige bemærkninger

ØSU anser følgende punkter i Kommissionens forslag for særlig vigtige:

- bestyrelsens rolle og sammensætning,
- forretningsudvalgets rolle og sammensætning,
- udnævnelsen af direktøren og vicedirektøren,
- udarbejdelsen og godkendelsen af arbejdsprogrammet,
- fordelingen af forskningsbevillingerne mellem leve- og arbejdsvilkårene.

2.1. Bestyrelsen

2.1.1. Efter de nugældende bestemmelser består instituttets bestyrelse af tolv repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, tolv repræsentanter for arbejdsgiverorganisationerne, tolv repræsentanter for arbejdstagerorganisationerne og tre repræsentanter for Kommissionen. Den træder sammen tre gange om året og har besluttende myndighed på alle områder, der vedrører instituttets virke og arbejdsmåde (programmer, budget osv.)

2.1.2. Kommissionen ønsker med sit forslag at ændre bestyrelsen til et organ, der udelukkende har en konsultativ funktion, og som kun skal mødes én gang om året. Endvidere foreslår den bestyrelsen udvidet med »tolv medlemmer, der repræsenterer de organisationer, der beskæftiger sig med spørgsmål vedrørende levevilkårene, hvoraf regeringerne, arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationerne og miljøorganisationerne hver udpeger tre medlemmer«. Antallet af bestyrelsesmedlemmer skulle herefter stige fra 39 til 51.

2.1.3. ØSU gør imidlertid opmærksom på, at Kommissionens forslag ville få følgende konsekvenser:

- a) Bestyrelsen vil blive berøvet sin besluttende myndighed, hvilket vil være i modstrid med Ministerrådets erklærede hensigt ved instituttets oprettelse, hvorefter instituttet skulle være et forum for en dybtgående dialog mellem arbejdsmarkedets parter om leve- og arbejdsvilkårene og genspejle situationen i de forskellige medlemsstater.
- b) Arbejdsmarkedetsorganisationernes medlemmer af bestyrelsen vil uundgåeligt være mindre motiverede end de nuværende. Det må forventes, at mange ikke længere vil acceptere at rejse til Dublin for udelukkende at spille rollen som »statist«.
- c) Arbejdsgiverne og arbejdstagernes repræsentanter har hidtil, fuldt berettiget, haft et flertal på 24 ud af 39 medlemmer, men må for fremtiden nøjes med 24 ud af 51. Arbejdsmarkedets parter vil herved ikke længere være i flertal og råde over besluttende stemmer, men komme i mindretal og kun råde over konsultative stemmer. Forslaget er også i modstrid med den ånd og politiske vilje, der lå til grund for oprettelsen af instituttet, fordi det vil berøve dets arbejde ethvert demokratisk islæt og forvandle det til et rådgivende organ.
- d) Der vil opstå endnu større forvirring, hvad angår miljøproblemerne, der som allerede sagt er komplekse, diffuse og meget alvorlige for det europæiske samfunds aktuelle og fremtidige udvikling. Det er jo ikke de tre sæder, der tilbydes miljøbevægelsernes repræsentanter i instituttets bestyrelse, der vil gøre det muligt at finde en egnet løsning på de foruroligende problemer, som disse bevægelser selv har gjort opmærksom på.

2.1.4. ØSU kan derfor ikke tilslutte sig de forslag til ændringer, der vedrører bestyrelsen.

2.2. Forretningsudvalget

2.2.1. Som forholdene er nu, oprettes der i henhold til den forretningsorden, der er vedtaget af bestyrelsen, et præsidium bestående af formanden og de tre næstformænd. Dette præsidium træder sammen to gange i kvartalet og behandler, på bestyrelsens vegne, admini-

strative spørgsmål, forbereder administrative beslutninger for bestyrelsen samt aflægger beretning om den virksomhed, det har udøvet med bemyndigelse fra bestyrelsen. Bestyrelsen kan således fuldt ud hellige sig de politiske opgaver, der består i udarbejdelse af arbejdsplaner og kontrol med, at de bringes til udførelse, samt budgetforslag, som er nødvendige af hensyn til driften.

2.2.2. I henhold til Kommissionens forslag skal forretningsudvalget imidlertid være instituttets egentlige beslutningstagende organ med ansvar for instituttets drift, vedtagelsen af arbejdsprogrammet og af budgettet. Det skal bestå af én repræsentant for Kommissionen, én regeringsrepræsentant, én arbejdsgiverrepræsentant, én arbejdstagerrepræsentant og én repræsentant for miljøorganisationerne. Det skal have Kommissionens repræsentant som formand, og dets beslutninger træffes med absolut flertal.

2.2.3. ØSU kan heller ikke her følge Kommissionen specielt af følgende grunde:

- a) Det må befrygtes, at de afgørelser, der vedrører instituttet, vil lide under, at den enkelte gruppes synspunkter kun fremføres af én repræsentant for hver gruppe. På denne måde kan man ikke støtte sig til de erfaringer og de mange forslag, som kun kan komme til udtryk i en dybtgående dialog mellem medlemmerne af en gruppe og de øvrige berørte parter. Den ændring, Kommissionen foreslår, forekommer endnu en gang at være i direkte modstrid med den ånd og politiske vilje, der var fremherskende ved instituttets oprettelse.
- b) Udnævnelsen af en repræsentant for samtlige regeringer under ét er desuden næppe realistisk, eftersom de europæiske regeringer af deres midte skulle betro det til én person i en hel mandatperiode at udtrykke en politisk vilje, som ikke altid vil kunne være enstemmig og homogen.
- c) Den obligatoriske udnævnelse af en tjenestemand fra Kommissionen til formand for forretningsudvalget, endsize bestyrelsen, giver ikke længere nogen garanti for uafhængighed, da tjenestemanden ikke vil føle sig ansvarlig over for bestyrelsen, men derimod over for Kommissionen.

2.3. Udnævnelse af direktøren og vicedirektøren

2.3.1. Ifølge de nugældende bestemmelser er det kun bestyrelsen, der kan foreslå kandidater til direktør- og vicedirektørposten. Ifølge Kommissionens forslag bliver dette nu Kommissionens privilegium.

2.3.2. ØSU bemærker, at direktøren og vicedirektøren da snarere vil føle sig som »Kommissionens tjenestemænd« end som instituttets ansvarlige ledere, der nyder arbejdsmarkedsparternes tillid. ØSU mener derfor, at valget af dem skal være resultatet af en consensus mellem arbejdsmarkedets parter, som samtidig skal garantere dem den uafhængighed og handlefrihed, som er nødvendig for udøvelsen af deres hverv.

2.4. Arbejdsprogram

2.4.1. Hidtil har alene bestyrelsen haft beføjelse til at udarbejde arbejdsprogrammet. Ifølge Kommissionens forslag bliver det direktøren, der, efter at have konsulteret Europa-Parlamentet, Fællesskabets institutioner og Det økonomiske og sociale Udvalg, skal udarbejde arbejdsprogrammet.

2.4.2. ØSU mener, at det, specielt i en periode præget af krise, strukturuomlægninger og indførelse af ny teknologi overalt i erhvervslivet, først og fremmest må tilkomme arbejdsmarkedets parter i forståelse med repræsentanterne for regeringerne og Kommissionen og dermed den nuværende bestyrelse at udarbejde arbejdsprogrammet.

2.5. Budget

2.5.1. Ifølge de nugældende bestemmelser opstiller bestyrelsen, efter at have udarbejdet arbejdsprogrammet, det budget, der er nødvendigt for dets gennemførelse. Hidtil har der altid været en vis balance i fordelingen af bevillingerne mellem henholdsvis leve- og arbejdsvilkårene.

2.5.2. Ifølge Kommissionens forslag skal forretningsudvalget udarbejde et budget for indtægter og udgifter, som skal balancere, samt forelægge et årligt overslag over indtægterne og udgifterne for Kommissionen. I forslaget opereres desuden med en usmidig og vilkårlig fordeling af bevillingerne mellem levevilkårene (40 %), arbejdsvilkårene (40 %) og særlige forskningsprogrammer (20 %).

2.5.3. ØSU forstår ikke rigtigt, hvad der har bevæget Kommissionen til at fremkomme med et sådant forslag, da den nugældende ordning har fungeret fuldt tilfredsstillende. Det præg af tilfældighed og den mangel på smidighed, der er kendetegnende for Kommissionens forslag, lægger hindringer i vejen for planlægningen af en seriøs forskningspolitik.

2.6. Ekspertudvalget

2.6.1. Ekspertudvalget har hidtil i høj grad bidraget til, at instituttet har fungeret godt, og til udarbejdelsen af forskningsprogrammer, der ikke blot var relevante, men af europæisk og international standard.

2.6.2. ØSU kan derfor ikke godkende Kommissionens nedlægning af dette udvalg; den medgiver dog, at ekspertudvalgets sammensætning og beføjelser kunne tages op til fornyet overvejelse, således at dette organ kommer til at fungere bedst muligt.

3. Konklusion

3.1. Af ovenstående grunde forkaster ØSU forslagene, som de er udformet af Kommissionen, eftersom de ville tilintetgøre hele ideen og ånden bag oprettelsen af det europæiske institut; hertil kommer, at forslagene er uegnede set under en driftsmæssig synsvinkel.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

Følgende ændringsforslag blev forkastet under forhandlingerne:

Efter punkt 2.1.3, litra d), tilføjes et litra e):

- »e) Kommissionen foreslår, at artikel 6, stk. 1, litra d), ændres således, at af de tolv officielle medlemmer, der skal beskæftige sig med levevilkårene, skal kun én fjerdedel indstilles af miljøorganisationerne, mens tre fjerdedele skal indstilles af regeringerne, arbejdsgiverne og arbejdstagerne. Det ville ikke blot være fuldstændig uacceptabelt for de pågældende økonomiske og sociale grupper; det ville også være umuligt i praksis at foretage en opdeling på de tolv medlemsstater. De pågældende organisationer (f.eks. miljø-, forbruger-, landbrugsorganisationer o.m.a.) måtte også foretage disse indstillinger til Rådet.«

Begrundelse

Det er i sig selv vanskeligt at forestille sig, at de europæiske miljø-, forbruger-, landbrugsorganisationer o.lign. skulle kunne blive enige om en sammensætning af bestyrelsen, der dækker tolv nationaliteter. Komplet urealistisk er det at foreslå, at den ret indrømmes de tre hidtidige grupperinger i bestyrelsen.

Afstemningsresultat

19 stemmer for, 36 stemmer imod, 13 stemmer hverken for eller imod.

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om toldoplag og om forslag til Rådets forordning (EØF) om frizoner og frilagre⁽¹⁾

(86/C 263/03)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 22. oktober 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som på grundlag af ordføreren, Paul Broicher's beretning vedtog sin udtalelse den 4. juni 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 enstemmigt følgende udtalelse:

1. Generelle bemærkninger

1.1. ØSU bemærker med tilfredshed, at det med disse forslag drejer sig om et af de desværre få tilfælde, hvor direktiver ændres til forordninger, som her også forberedelse til den igangværende kodificering af toldlovgivningen.

1.2. ØSU tillægger toldkodeksen stor betydning. Det appellerer derfor til Kommissionen og Rådet om at fremskynde dette arbejde og om muligt færdiggøre toldkodeksen inden 1992.

1.3. I så tilfælde ville det være muligt først at lade de foreliggende forordninger træde i kraft gennem toldkodeksen og at undgå de fortløbende, trinvis ændringer i lovgrundlaget, som i dag gør retssituationen uklar og medfører, at borgerne og de offentlige forvaltninger pålægges for store byrder. ØSU har allerede ved flere andre lejligheder gjort opmærksom på denne omstændighed, senest i sin udtalelse om forslaget til Rådets forordning om toldskyld⁽²⁾.

1.4. ØSU anser desuden en sådan fremgangsmåde for at være både forsvarlig og nødvendig. Hidtil er det ikke blevet konstateret eller dokumenteret, at der ville kunne opstå konkurrenceforvridninger som følge af, at direktiv 69/74/EØF (vedrørende toldoplag) og 69/75/EØF (vedrørende frizoner) midlertidigt videreføres. Hvis dette alligevel skulle ske, så overskygges sådanne konkurrenceforvridninger helt af de ulemper, som for hyppige ændringer i retsgrundlaget medfører.

1.5. Skulle denne opfattelse ikke blive fulgt, er det efter ØSU's mening nødvendigt i det mindste at lade forslagene træde i kraft på samme tidspunkt som de forordningsforslag, som stadig afventer Rådets afgørelse, og som har en retlig sammenhæng med frizone- og toldoplagsbestemmelserne; kun med en sådan samlet vedtagelse kan man sikre frizonernes og toldoplagenes rette funktion. Såfremt disse forordninger træder i kraft på forskellige tidspunkter, får dette en uheldig virkning dels på den nøje sammenhæng mellem indholdet i alle disse retsakter og dels på selve retsanvendelsen. De retsakter, som det drejer sig om, er forordningsforslagene om:

- toldskyld;
- de for betalingen at toldskylden ansvarlige personer;
- den regnskabsmæssige bogføring og forudsætningerne for indfrielse af import- og eksportafgifter i de tilfælde, hvor der består en toldskyld;
- sikkerhedsstillelse for toldskyld;
- fastsættelse af, hvilke bestemmelser der skal finde anvendelse på varer, der indføres på fællesskabets toldområde, indtil disse varer er blevet angivet til et toldmæssigt anvendelsesformål.

1.6. ØSU er klar over:

- at medlemsstaterne inden for de seneste år har udvist stor interesse for på deres territorier at udvikle ordningen med frizoner og frilagre gennem anvendelsen af nye nationale bestemmelser; på dette område er overholdelsen af direktiv 69/74/EØF og 69/75/EØF for øjeblikket ikke i sig selv tilstrækkeligt til at sikre, at der bliver fulgt den samme lovgivning i alle medlemsstater; dette understreger behovet for snarest muligt at få vedtaget toldkodeksen;
- at det på nuværende tidspunkt er vanskeligt at foretage en endelig bedømmelse af forslagene; man mangler endnu de nødvendige gennemførelsesbestemmelser, som vil give svaret på, hvordan bestemmelserne faktisk vil indvirke på toldoplagen og frizonerne og deres funktionsmåde; sidstnævnte kunne dog blive hæmmet, hvis gennemførelsesbestemmelsernes omfang og indhold fører til overdreven regulering og derved gør anvendelsen af basisbestemmelserne unødigt besværlig.

1.7. ØSU sætter spørgsmålstegn ved, om forordningerne kan baseres på artikel 113 i traktaten, som hjemler mulighed for beslutningstagning af Rådet ved kvalificeret flertal. Selv om også ØSU tidligere har gjort sig til talsmand for en fremskyndelse af beslutningsprocessen ved at muliggøre beslutningstagning af Rådet ved kvalificeret flertal⁽³⁾, må man dog ikke overse, at med forbehold af de i artikel 113 nævnte lovgivningsområder har

⁽¹⁾ EFT nr. C 283 af 6. 4. 1985, s. 3 og 9.

⁽²⁾ EFT nr. C 169 af 8. 7. 1985.

⁽³⁾ Se udtalelse fra ØSU om hvidbogen om »Gennemførelse af det interne marked« af 27. november 1985 (EFT nr. C 344 af 31. 12. 1985, s. 16).

samtlige de forordninger, der vedrører toldlovgivningen, herunder de i punkt 1.5 nævnte forslag, hidtil været baseret på artikel 235 i traktaten, som følger princippet om enstemmighed i Rådet.

Efter ØSU's opfattelse udgør harmoniseringen af toldlovgivningen reelt snarere en foranstaltning til virkeliggørelse af det fælles marked i medfør af traktatens artikel 235 end en foranstaltning henhørende under den fælles handelspolitik i medfør af traktatens artikel 113. Toldlovgivningen er ganske vist forudsætningen og grundlaget for en fælles handelspolitik, men den er endnu ikke en del af denne, da den ikke umiddelbart finder anvendelse på handelsforbindelserne med tredjelande.

1.8. ØSU henstiller i øvrigt, at der foretages en efterkontrol af de enkelte sprogversioner, da de — som det er Kommissionen bekendt — flere steder udviser indholdsmæssige afvigelser.

2. Særlige bemærkninger vedrørende toldoplæg

2.1. Artikel 4 og artikel 9, stk. 3

At dømme efter ordlyden af disse to bestemmelser skal der stilles sikkerhed både for at opnå bevilling til at drive et toldoplæg og ved henførsel af varer under toldoplagsproceduren. Heraf følger altså, at der for det samme forhold ville blive forlangt dobbelt sikkerhedsstillelse. Et sådant forlangende er efter ØSU's mening ikke nødvendigt ud fra et afgiftsmæssigt synspunkt, idet den enkelte stats behov for sikkerhedsstillelse bliver opfyldt med en enkelt sikkerhedsstillelse. I og med at varen frembydes og angives til oplæggelse på toldoplæg ved kontrolltoldstedet, anses varen for færdigekspederet til toldoplæg. Skulle varen på sin vej fra toldstedet til toldoplaget unddrage sig toldmyndighedernes kontrol, så dækkes den toldskyld, der herved opstår, af den sikkerhedsstillelse, der omfatter oplaget. Det samme er tilfældet, når varer overføres fra et toldoplæg til et andet.

2.2. Artikel 4

ØSU anbefaler, at bestemmelsens ubetingede krav om sikkerhedsstillelse ændres til, at der eventuelt skal stilles sikkerhed. Det anses ikke for nødvendigt til stadighed at forlange sikkerhedsstillelse af en i enhver henseende pålidelig oplagsindehaver.

2.3. Endvidere går ØSU ind for, at sikkerhedsstillelsen begrænses til f.eks. et afgiftsbeløb svarende til halvdelen af den månedlige fraførsel fra toldoplaget.

Ifølge artiklens ordlyd skal sikkerhedsstillelsen være af en sådan størrelsesorden, at den fuldt ud modsvarer den toldskyld, som ville kunne opstå, dvs. sikkerhedsstillelsen skal dække alle oplagte varer, for hvilke der ved fraførsel kan opstå toldskyld. En sådan bestemmelse vil imidlertid udgøre en stor belastning for et toldoplags rentabilitet. Da hverken forordningsforslaget om sikkerhedsstillelse eller det foreliggende forslag hjemler mulighed for at reducere sikkerhedsstillelsen, bør et af de to forslag suppleres med en bestemmelse, der åbner mulighed herfor.

2.4. Artikel 9, stk. 4

ØSU anbefaler, at der til dette stykke føjes ordene »under hensyntagen til den procedure, der anvendes i medlemsstaterne«.

Dette skulle sikre, at de i praksis gennemprøvede procedurer, som anvendes i de enkelte medlemsstater, ikke blokeres af de endnu ikke fastlagte gennemførelsesbestemmelser, der skal vedtages efter udvalgsproceduren i artikel 29.

2.5. Artikel 16, stk. 1

ØSU anser det for hensigtsmæssigt at åbne mulighed for at lade begrebet »sædvanlige behandlinger« afpasse efter den økonomiske udvikling i afsætningsleddet ved hjælp af gennemførelsesbestemmelserne.

2.6. Artikel 16, stk. 3

Bestemmelsen bør indsnævres, således at de betingelser, på hvilke de sædvanlige behandlinger kan finde sted, kun behøver at blive fastsat nærmere af toldmyndighederne i de tilfælde, hvor der ikke allerede foreligger en generel tilladelse til behandling på oplæg. Som bestemmelsen er formuleret nu, kunne den føre til den overdrevne regulering, som ØSU allerede har vendt sig imod i punkt 1.6.

2.7. Artikel 20

I forbindelse med opregningen af de omstændigheder, under hvilke toldoplagsproceduren kan bringes til ophør, stiller ØSU det spørgsmål, om ikke også tilintetgørelse af varen ved force majeure fører til, at toldoplagsproceduren ophører, og med hvilken begrundelse denne eventualitet er udeladt her.

2.8. Artikel 26

At et fiktivt toldoplæg kun skal kunne omfatte ikke-fællesskabsvarer er i modstrid med gældende praksis i visse medlemsstater, som også tillader overførsel af fællesskabsvarer til et sådant oplæg.

I det omfang, der ydes sikkerhed for transaktionens lovlighed, ser sektionen ingen grund til at udelukke fællesskabsvarer fra denne procedure.

3. Særlige bemærkninger vedrørende frizoner/frilagre

3.1. Artikel 1, stk. 4

ØSU ønsker, at der her medtages en retlig definition af frizoner og frilagre.

I modsætning til toldoplæg og andre retsinstitutter, som fra lovgiverens side er blevet defineret, er det påfaldende, at der ikke gives nogen definition i dette tilfælde, og at de berørte parter er henvist til at udlede de vigtigste kendetegn ved en frizone og et frilager af »det samlede kompleks af enkeltbestemmelser«.

3.1.1. ØSU anser det for uholdbart, at de vigtigste kendetegn ved en frizone eller et frilager må udledes af det samlede kompleks af enkeltbestemmelser, navnlig fordi lovgiveren med dette forslag for første gang indfører det ikke almindeligt kendte begreb »frilager«.

3.1.2. Men også af juridiske grunde synes en definition af begreberne »frizone« og »frilager« at være påkrævet. Dels tjener en sådan definition til at skabe juridisk klarhed og beskytte retssikkerheden i forbindelse med anvendelsen af en EF-lovgivning, som for den enkelte borger er vanskelig at overskue og lidet gennemsigtig, og dels vil den gøre det vanskeligt i fremtiden at udhule frizonernes hidtidige status gennem enkeltforanstaltninger til skade for eksporten til tredjelande.

3.1.3. Som en egnet definition kunne man pege på den definition, der er indeholdt i artikel 1, stk. 2, i direktiv 69/75/EØF af 4. marts 1969, og den definition af frizoner, der er indeholdt i Kyoto-bilag F 1 til den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling. Gennem sin godkendelse af dette bilag har Rådet givet til kende, at det også anser den deri indeholdte definition for egnet i EF-sammenhæng⁽¹⁾.

3.1.4. Allerede af denne grund kan Kommissionens påstand om, at optagelsen af en definition i den dispositive del af forordningen ikke skulle være befordrende for opnåelsen af den tilstræbte klarhed, ikke godtages. Dette gælder så meget mere, som Kommissionen selv i betragtningerne til de foreliggende forslag under punkt III, stk. 3, påpeger, at det fortsat tillægger direktivet »en vis betydning, betragtet som en programmerklæring, og fuldt ud tilslutter sig dets indhold i det omfang, det sikrer de økonomiske fordele, som frihavne har — hvilket bestyrkes ved, at denne tanke er indarbejdet i betragtningerne«. Men når Kommissionen netop giver udtryk for denne tanke i betragtningerne, skulle det efter ØSU's opfattelse være muligt også at bekræfte den i den dispositive del ved at medtage en sådan definition.

3.2. Artikel 2, stk. 2, 3. punktum

ØSU anser det for tilrådeligt, at der i alle sprogversioner af forslaget gøres klart opmærksom på, at der ved »fornødne foranstaltninger« kun forstås »tekniske foranstaltninger« og ikke også retlige foranstaltninger. I modsat fald kunne påbudet i artikel 1, stk. 2, litra c), om, at kun de ved denne forordning fastsatte kontrolforanstaltninger er gældende, nemt blive udhulet.

3.3. Artikel 5, stk. 2

ØSU anbefaler, at henvisningen til artikel 18 slettes, da der ikke er nogen sammenhæng mellem de to artikler. Artikel 18 omhandler fraførsel af varer, medens artikel 5 omhandler tilførsel af varer til en frizone eller et frilager.

3.4. Artikel 7, stk. 2

I 1. linje bør ordet »disse« (aktiviteter ...) erstattes af ordet »visse« (aktiviteter ...). Denne ændring af ordlyden ville bringe klarere til udtryk, at det ikke drejer sig om at forbyde eller begrænse alle de i stk. 1 tilladte aktiviteter og tjenesteydelser, men kun om at begrænse enkelte aktiviteter.

3.5. Artikel 8, litra b)

ØSU mener, at forælding under toldkontrol i intet tilfælde må omfattes af dispensationer fra bestemmelserne om arbejdsvilkår, ligesom reglerne for merværdibeskatning ikke må være fordelagtigere end de tilsvarende regler i den interne handel. I så fald ville der ske en forvridding af konkurrencevilkårene i Fællesskabet.

Endvidere anbefaler ØSU, at 3. afsnit slettes.

Således som det er tilfældet med selve forordningen, må enhver ændring være baseret på traktatens artikel 235. Efter ØSU's opfattelse er der ingen grund til ved kommende ændringer at afvige fra et princip, der er nedfældet i traktaten og i dette tilfælde ligeledes i direktivet. Siden direktivets ikrafttræden har der ikke været et eneste tilfælde, hvor der kunne have været gjort konkurrenceretlige indsigelser gældende.

3.6. Artikel 9, litra a)

ØSU anbefaler, at formuleringen »som udtrykkeligt er fastsat for disse varer i artikel 16 ...« erstattes af følgende formulering: »som er hjemlet for disse varer i medfør af artikel 16...«.

Selve den artikel, som der henvises til, omtaler ingen konkrete behandlinger. Den henviser kun i generelle vendinger til foranstaltninger, som er omhandlet i andre retsakter med hensyn til fællesskabsvarer henhørende under den fælles landbrugspolitik.

3.7. Artikel 10

Med henblik på at forenkle og lette forståelsen af denne artikel anbefales det, at stk. 1 og 2 slås sammen og eventuelt gives følgende positive ordlyd: »ikke-fællesskabsvarer og de i artikel 1, stk. 2, litra b), og stk. 3, omhandlede fællesskabsvarer må kun forbruges eller anvendes i frizoner eller frilagre, i det omfang de ...«.

3.8. Artikel 13, stk. 2

ØSU henstiller, at der foretages en efterkontrol af de forskellige sprogversioner. Det fremgår ikke klart af dem alle, hvilke af de i artikel 16, stk. 1, i toldoplagsforordningen nævnte sædvanlige behandlinger, der sigtes til.

3.9. Ved en sammenligning med artikel 13, stk. 1, 2. afsnit, rejser sektionen det spørgsmål, om det ikke også her er påkrævet, at de omkostninger, der opstår

⁽¹⁾ EFT nr. L 160 af 17. 6. 1978.

i forbindelse med en sædvanlig behandling, anføres særskilt i forhold til den pris, der er betalt eller skal betales for varen. Ifølge toldværdiforordning (EØF) nr.

1224/80 er det påkrævet at anføre disse omkostninger særskilt, såfremt de ikke skal medregnes i toldværdiberegningen.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af bestemmelser, der skal finde anvendelse på varer, som indføres i Fællesskabets toldområde⁽¹⁾

(86/C 263/04)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 23. januar 1986 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for industri, handel håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Paul Broicher til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 7. maj 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 enstemmigt følgende udtalelse:

1. Generelle bemærkninger

ØSU godkender forordningsforslaget under forbehold af nedenstående bemærkninger:

1.1. ØSU går ind for, at man i første række arbejder henimod en toldkodeks, eller — som alternativ løsning — at samtlige endnu ikke vedtagne forordningsforslag på det toldretlige område sættes i kraft på samme tidspunkt.

1.2. ØSU mener, at det også er de lovgivende EF-myndigheders opgave på denne måde at bidrage til, at retsudviklingen får et roligere forløb, således at for hyppige lovændringer ikke stiller alt for store krav til borgerne og de nationale administrationer.

1.3. Med henblik på at sikre fri bevægelighed for varer og personer i et større økonomisk og fælles lovgivningsområde bør det også være de lovgivende myndigheders opgave, som led i lovgivningsharmonisering, at begrænse de administrative udgifter til det absolut nødvendige i de enkelte sager. Ifølge ØSU bør politikken på de forskellige områder i endnu højere grad tage sigte på borgernes interesser, idet dette vil være et væsentligt skridt til at mindske den usikkerhed, eller sågar modvilje mod EF, som endnu findes i brede kredse af befolkningen.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Rent formelt så ØSU gerne,

- at teksten visse steder blev formuleret endnu mere enkelt eller koncist (f. eks. artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1 og 2), og
- at henvisningerne til andre artikler eller direktiver tydeliggøres ved, at man gengiver de pågældende henvisningers indhold (f. eks. artikel 7, litra b), artikel 13, artikel 18, stk. 2, og artikel 27).

2.1.1. Lovenes sproglige udformning bliver i stadig stigende grad en balancegang mellem retsstatens stræben efter præcision og behovet for almindeligt forståelige tekster. ØSU erkender betydningen af juridisk korrekte formuleringer. Det anser det imidlertid, ikke mindst af de i punkt 1.3 nævnte årsager, for nødvendigt, at den lovgivende myndighed med hensyn til ordvalg, sætningsopbygning, sætningslængde, systematik og abstrakte begreber i højere grad tager hensyn til borgerens muligheder for at forstå og opfatte en lovtekst, idet borgerne jo skal holde sig loven efterretteligt, selv om de ikke har en juridisk uddannelse.

2.2. Artikel 3, stk. 4, og artikel 5

Ikke blot rejsetrafikken og grænsetrafikken, men også posttrafikken bør omfattes af lempelser med hensyn til

⁽¹⁾ EFT nr. C 356 af 31. 12. 1985, s. 31.

påbubet om at følge den af toldmyndighederne anviste vej (artikel 3, stk. 1) og pligten til at frembyde varer i tolden (artikel 5), så medlemsstaternes egne ordninger kan bibeholdes, og så der ikke opstår skærpede krav til erhvervsliv og administrationer. Den fritagelse for summarisk angivelse af varer, som i artikel 11 indrømmes posttrafikken, fritager ikke for pligten til at benytte den af toldmyndighederne anviste vej og heller ikke for pligten til at frembyde varer i tolden.

2.3. Artikel 7, litra c)

Artikel 7, litra c), der omhandler lempelser for varer, som forsendes i henhold til en forsendelsesprocedure, bør efter ØSU's mening udvides til at omfatte flere anvendelsesområder, som ikke omfattes af en forsendelsesprocedure, såsom direkte transit af varer over EF's toldområde i jernbane-, post- og søtrafik. I modsat fald vil transittrafikken af varer blive besværliggjort i unødvendigt omfang, selv om der ikke er behov for toldmæssig kontrol. Noget tilsvarende burde gælde for transit af varer i rørledninger, som er omfattet af told-

reglerne, dersom de, der står for varetransporten, fører et register herover og i øvrigt overholder de kontrolregler, som det kompetente toldsted har udstedt.

2.4. Artikel 9 og 10

ØSU tager til efterretning, at Kommissionen agter at definere begrebet »summarisk angivelse af varer« nærmere ved at medtage den formulering, som nu findes i artikel 10: »som indeholder de nødvendige oplysninger til identifikation af varerne«.

2.5. Artikel 23

ØSU går ud fra, at man ved afslutning af en forsendelsesprocedure kan erstatte den summariske angivelse, som er omhandlet i artikel 10, af et forsendelsesdokument. Der ville opstå unødvendige administrative omkostninger, hvis der blev afkrævet et yderligere dokument ud over det forsendelsesdokument, som skal afleveres i henhold til forsendelseslovgivningen.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om Kommissionens meddelelse til Rådet — arbejdsprogram for etablering af et fælles informationsmarked

(86/C 263/05)

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber besluttede den 27. januar 1986 at anmode om Det økonomiske og social Udvalgs udtalelse om Kommissionens meddelelse om ovennævnte emne.

Udvalgets præsidium besluttede den 25. februar 1986 at pålægge Sektionen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser at afgive hovedudtalelsen. Samtidig blev det pålagt Sektionen for sociale anliggender at udarbejde en supplerende udtalelse i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 23.

Sektionen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser vedtog sin udtalelse den 4. juni 1986. Ordfører var Herbert Nierhaus.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 enstemmigt følgende udtalelse:

1. Indledning

1.1. Det foreliggende arbejdsprogram for etablering af et fælles informationsmarked viderefører EF's politik, som i alt væsentligt indledtes med Ministerrådets beslutning af 24. juni 1971 om fremme af informations-

formidlingen og -udnyttelsen ved hjælp af samordnede aktioner i EF og medlemsstaterne.

1.2. Efter denne beslutning godkendte Rådet tre på hinanden følgende treårige handlingsplaner for EF

inden for området videnskabelig og teknisk information og dokumentation; disse handlingsplaner udløb ved udgangen af 1983.

1.3. Kommissionen byggede videre på dette grundlag og forelagde sidst i 1983 (dok. KOM(83) 661) forslaget til Rådets beslutning om et fællesskabsprogram til udvikling af det specialiserede informationsmarked i Europa.

1.4. Programmet indledtes 1. januar 1984 og spænder over fem år.

1.5. Kommissionen fastslog allerede i dokument KOM(83) 661, at sådanne enkeltprogrammer ikke kunne tage højde for de bredere og mere generelle politiske aspekter af informationsmarkedet. Kommissionen bebudede derfor en særskilt meddelelse til Rådet, som skulle danne grundlag for en samordnet, fælles informationspolitik.

1.6. ØSU udtalte sig om Kommissionens dokument dok. KOM(83) 661 i foråret 1984⁽¹⁾. Udvalgets daværende principielle kommentarer til problemstillingen omkring et europæisk informationsmarked gælder fortsat og kan derfor fremdrages som et supplement til den følgende udtalelse.

1.7. Det arbejdsprogram, som Kommissionen nu forelægger, er derfor ikke noget enkeltprogram med nærmere angivne budgetbevillinger og dertil knyttede projekter. I stedet gives en begrundelse for de langsigtede mål for EF's politik for etablering af et fælles informationsmarked, ligesom Kommissionen præciserer problemerne omkring de forskellige aspekter nærmere; endelig fastlægges det, hvilke skridt der skal tages, og hvornår det skal ske.

1.8. ØSU anser denne fremgangsmåde for fornuftig og nødvendig, da det i den nuværende situation ikke så meget drejer sig om direkte finansiel fremme af enkeltprojekter, f.eks. udbygning af bestemte databanker; det vigtigste er at få forbedret de politiske rammevilkår. Både på nationalt og europæisk plan skal de teknologiske, økonomiske og retlige forudsætninger forbedres eller eventuelt først tilvejebringes, før man virkelig har mulighed for at konkurrere med f.eks. USA's og Japans informationsmarkeder.

1.9. En vigtig forudsætning herfor er befolkningens beredvillighed til på passende vis at udnytte de disponible informationsmuligheder og i den forbindelse betjene sig af nye tekniske muligheder. Den viden og de færdigheder, som dette kræver, bør formidles allerede i de første faser af skolegangen og erhvervsuddannelsen.

1.10. De formentlig uovervindelige, naturgivne hindringer, som sprogskrankerne udgør, og som gør anvendelse af informationssystemer i andre EF-lande langt vanskeligere, får ØSU til at tvivle på, om USA's kvantitative forspring på verdensinformationsmarkedet over-

hovedet kan indhentes. Under alle omstændigheder vil det kræve en ihærdig indsats, hvis det skal lykkes at løse dette nøgleproblem og dermed gøre mærkbare fremskridt inden for den fastsatte periode; især bliver der behov for beslutsom vilje fra medlemsstaternes side til at udbygge integrationen på det teknologiske, økonomiske, sociale og retlige område.

2. Generelle bemærkninger

2.1. ØSU er enig med Kommissionen i, at politikerne, erhvervslivets og videnskabens uhindrede adgang til de nødvendige specialiserede informationer får stadig større betydning for en effektiv opgaveløsning. Information har altid haft betydning for erhvervslivet, men faktoren »information« er — med den seneste eksplosive udvikling — blevet til en ny selvstændig produktionsfaktor ved siden af arbejdskraft, jord og kapital. Det er derfor særlig vigtigt i højere grad at få inddraget dels de små og mellemstore virksomheder og dels de mindre udviklede regioner i EF, så disse ikke bliver stillet endnu dårligere.

2.2. Den mere end lineære stigning i den disponible og nødvendige mængde af informationer, den stigende hastighed, hvormed informationer forældes samt forøgelsen af grænseoverskridende information har bevirket, at de traditionelle informationsmedier, herunder især de trykte medier, nærmer sig deres absolutte grænser. De nye informations- og kommunikationsteknologiers udvikling frembyder her en udvej, som imidlertid kun kan føre til positive resultater, dersom de eksisterende hindringer, som omtales i Kommissionens dokument, konsekvent ryddes af vejen gennem et samarbejde mellem samtlige berørte nationale organer og EF-organerne.

2.3. Opbygningen af et effektivt europæisk net af on-line-informationstjenester forudsætter derfor, at man løser de teknologiske (udbygning af transmissionsnetterne, hardware- og softwarekompatibilitet), økonomiske og sociale problemer, som informationsteknologierne rivende udvikling har ført med sig.

2.4. Efter ØSU's opfattelse kan EF's hidtidige programmer på området, især ovennævnte EF-program for udvikling af et specialiseret informationsmarked i Europa, men også tilsvarende programmer som f.eks. ESPRIT, CADDIA, RACE og INSIS, yde en god støtte, som imidlertid bør underbygges af en national udviklingsindsats og af et endnu mere intensivt samarbejde på EF-plan.

2.5. Det første arbejdsprogram for etablering af et fælles informationsmarked, som Kommissionen har forelagt, og som ØSU generelt støtter, skal ses i denne sammenhæng.

3. Særlige bemærkninger

3.1. Det er en væsentlig forudsætning for opbygning af effektive on-line-informationstjenester, at der findes

⁽¹⁾ EFT nr. C 140 af 23. 5. 1984.

et system af fintmaskede, offentlige transmissionsnet, som er knyttet sammen på tværs af landegrænserne. Høj transmissionshastighed til lave omkostninger har afgørende betydning for, om tjenesterne opnår succes i erhvervskredse. ØSU fremhæver derfor også i denne sammenhæng endnu en gang, at det er meget vigtigt, at de nationale postadministrationer udbygger digitale net med integrerede tjenesteydelser (ISDN), og at der fastsættes standarder på grundlag af ensartede og så vidt muligt internationale aftaler om transmission. I denne forbindelse fremgår det tydeligt, hvor vigtige standardiseringsproblemerne er, også for den videreudbygning af det specialiserede informationsmarked i EF.

3.1.1. Allerede i udtalelsen om INSIS-programmet⁽¹⁾ fremhævede ØSU, at udbygning af denne infrastruktur er af grundlæggende betydning for forbedringen af den nationale og internationale informationsudveksling, og at dens nytteværdi dermed rækker langt videre end til selve INSIS.

3.2. Det gælder i første række om at tilvejebringe de tekniske forudsætninger, således at også brugere, som ikke er edb-eksperter, får lettere adgang til informationer, som findes i databanker forskellige steder i EF (jf. ovennævnte udtalelse fra ØSU om INSIS-programmet). I denne forbindelse peger ØSU endnu en gang på det nødvendige i at udvikle effektive terminaler, som er lette at betjene, og som arbejder efter internationale standarder.

3.3. ØSU mener, at statslig fremme af nationale tjenester på det specialiserede informationsmarked ikke nødvendigvis behøver at føre til en generel svækkelse af Europas position på det internationale marked, når blot bestemte forudsætninger er opfyldt; hér kan bl.a. peges på følgende:

- tilvejebringelse af tekniske, økonomiske og retlige rammevilkår for fri, grænseoverskridende on-line-adgang til databaser,
- omkostningslave transmissionsmuligheder også i international trafik,
- kvalitetsbaseret konkurrence mellem tjenesterne indbyrdes,
- samordnet opgavefordeling,
- dataudveksling mellem nationale tjenester på europæisk eller globalt plan, såfremt konkurrencemæssige forhold ikke taler imod en sådan udveksling.

3.4. EF står over for et særligt iøjnefaldende problem, som lægger hindringer i vejen for etableringen af et fælles informationsmarked, nemlig de mange forskellige sprog og de vanskeligheder, som opstår i den forbindelse. ØSU mener, at der her er tale om et nøgleproblem, som det i første række gælder om at finde en løsning på.

⁽¹⁾ EFT nr. C 44 af 15. 2. 1985.

3.5. ØSU udtrykker specielt tilfredshed med, at Kommissionen agter at forøge efterspørgslen ved hjælp af fremmeforanstaltninger i den offentlige sektor og blandt visse andre bruger kategorier. Det gælder især om at fremme efterspørgslen fra små og mellemstore virksomheder, fra undervisningssektoren og fra dårligt stillede regioner i EF's periferi. ØSU forventer, at Kommissionen fremlægger konkrete programmer inden for rammerne af arbejdsprogrammet.

3.6. Kommissionens dokument giver ikke på nuværende tidspunkt et svar på de grundlæggende spørgsmål, som knytter sig til etableringen af et europæisk informationsmarked, såsom:

- tab af arbejdspladser som følge af koncentration af decentraliserede databanker,
- indflydelse på skole- og erhvervsuddannelsens målsætninger,
- problemet med den voksende afhængighed af informationstjenester (f.eks. i tilfælde af funktionsforstyrrelser),
- beskyttelse af personlige data (f.eks. resultater af medicinske undersøgelser, individuelle testresultater),
- forholdet mellem offentligt tilgængelige informationer og data, som er beskyttet af ophavsret eller på anden måde, samt
- de forskellige informationsområders betydning i samfundet (f.eks. miljøbeskyttelse).

ØSU forventer derfor, at disse problemområder snarest vil blive taget op som led i det planlagte arbejdsprogram.

3.7. Det er imidlertid også vigtigt, at der foretages en effektiv koordinering af de planlagte enkeltforanstaltninger med henblik på opfyldelse af den tilstræbte målsætning, som er at udvikle et effektivt og internationalt konkurrencedygtigt, specialiseret informationsmarked. ØSU kan derfor gå ind for, at der nedsættes en rådgivende gruppe bestående af højtstående tjenestemænd. Da problemstillingen er så omfattende og mangesidig, henstiller ØSU, at repræsentanter for brugerne og for samfundsgrupperne inddrages i den løbende koordinering af arbejdsprogrammets projekter.

3.8. ØSU foreslår endvidere at inddrage Udvalget for videnskabelig og teknisk information og dokumentation i den tekniske koordinering af de planlagte foranstaltninger med det formål at udnytte dette organs mangeårige erfaring med den tekniske gennemførelse af programmer på dette arbejdsområde.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om samordning af medlemsstaternes love og administrativt fastsatte bestemmelser om sanering og likvidation af kreditinstitutter⁽¹⁾

(86/C 263/06)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 24. januar 1986 under henvisning til traktatens artikel 57 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Jacques De Bruyn til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 4. juni 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 enstemmigt følgende udtalelse:

Sektionen godkender direktivforslaget under forbehold af følgende generelle og særlige bemærkninger:

1. Generelle bemærkninger

Direktivforslaget har følgende tre særskilte målsætninger:

- foranstaltninger til sanering af kreditinstitutter; foranstaltninger, som er truffet i det land, hvor hjemstedet er beliggende, skal også gælde for filialer i de øvrige medlemsstater,
- likvidation af kreditinstitutter; beslutninger desangående, som træffes i det land, hvor hjemstedet er beliggende, skal også gælde for filialer i de øvrige medlemsstater,
- indskudsgarantiordning.

1.1. Saneringsforanstaltninger

1.1.1. Ifølge direktivforslagets artikel 2, stk. 1, er der tale om »foranstaltninger, som træffes med henblik på at opretholde eller genoprette et kreditinstituts finansielle situation«.

Imidlertid kan der kun være tale om de foranstaltninger, som er anført i et bilag til direktivforslaget. Det fremgår af bilaget, at der i det store og hele er tale om administrative foranstaltninger, som har til formål at gøre det muligt for de kompetente myndigheder at foretage kontrol og undersøgelser, at påbyde beskyttelsesforanstaltninger (udpegelse af en særlig revisor eller en midlertidig bobestyrer, indstilling af samtlige eller en del aktiviteter, forbud mod visse transaktioner osv.) og at gennemføre sanktioner (suspension, tilbagetrækning af tilladelse osv.).

Det må konstateres — hvad Kommissionen også har været opmærksom på — at disse foranstaltninger ikke blot har til formål at opretholde eller genoprette et kreditinstituts finansielle situation, men at der mere generelt er tale om administrative foranstaltninger, som

skal muliggøre kontrol og eventuelt sanktion af en adfærd, som er i strid med reglerne.

Når et kreditinstitut har vanskeligheder med likviditet eller solvens, griber kontrolmyndighederne ind under udvisning af sædvanlig diskretion, og søger at få andre institutter til at yde bistand til det kreditinstitut, som er i vanskeligheder. Visse administrative beskyttelsesforanstaltninger vil derpå blive truffet, stadigvæk under største diskretion, thi enhver oplysning om, at et kreditinstitut er i vanskeligheder, vil kunne forværre forholdene eller sågar gøre situationen helt uoprettelig.

Det er derfor meget vigtigt at understrege, at det er absolut nødvendigt, at de foranstaltninger, som træffes på dette stadium, holdes hemmelige, så længe som det er nødvendigt.

1.1.2. Kommissionen er udmærket klar over, at de foranstaltninger, som opremses i bilaget, er meget forskellige.

Ifølge artikel 2 skal der opfyldes tre positive betingelser for at direktivet kan finde anvendelse (artikel 2, stk. 1); anvendelse af direktivet er udelukket under følgende to forudsætninger: når foranstaltningerne træffes

- inden for rammerne af et normalt tilsyn med kreditinstitutter eller med det formål at skride ind over for en overtrædelse af den gældende lovgivning,
- inden for rammerne af en konkurs, akkord eller enhver anden allerede iværksat likvidationsprocedure (artikel 2, stk. 2).

Hvad angår den ene af de positive betingelser (artikel 2, stk. 1, litra b)), bør det præciseres, at foranstaltningerne skal træffes og iværksættes med henblik på at forhindre, at kreditinstituttet træder i likvidation, i stedet for at sige, at de skal have dette som formål.

1.1.3. Generelt bestemmes det i direktivet, at regelen om, at tilsynsmyndighederne har kompetence inden for deres eget hjemland for så vidt angår saneringsforanstaltninger, erstattes af en regel om, at hjemlandets tilsynsmyndigheds kompetence skal udstrækkes til alle EF-lande, hvori kreditinstituttet har en filial (artikel 4).

⁽¹⁾ EFT nr. C 356 af 31. 12. 1985, s. 55.

Der er dog én undtagelse i forslaget: såfremt værtslandets tilsynsmyndigheder finder det nødvendigt at iværksætte én eller flere saneringsforanstaltninger, og hjemlandets myndigheder efter behørigt at være blevet underrettet herom ikke finder anledning til at gribe ind, bevarer værtslandets tilsynsmyndigheder deres kompetence på deres område og kan udøve de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til den nationale lovgivning (artikel 6).

Hvis derimod hjemlandets tilsynsmyndigheder finder det hensigtsmæssigt at gribe ind, får deres beslutning virkning i værtslandet, og tilsynsmyndighederne i dette land kan da hverken iværksætte eller opretholde en saneringsforanstaltning, som falder ind under deres kompetence (artikel 4, stk. 2).

Efter ØSU's opfattelse kan denne bestemmelse give anledning til problemer i de tilfælde, hvor værtslandets tilsynsmyndigheder i betragtning af de særlige forhold, som måtte være gældende specielt i deres land, finder, at de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandets tilsynsmyndigheder, er utilstrækkelige eller ikke i tilstrækkeligt omfang tager hensyn til de særlige problemer, som findes i værtslandet. I sådanne tilfælde er der grund til at lade regelen i artikel 4, stk. 3, bortfalde og tværtimod bestemme, at beslutninger truffet af hjemlandets myndigheder ikke må udgøre en hindring for iværksættelsen eller opretholdelsen af foranstaltninger, som falder ind under værtslandets tilsynsmyndigheders kompetence.

1.1.4. Omvendt kan de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandets myndigheder, forekomme værtslandets myndigheder at være for strenge, eller de kan synes at være i modstrid med de forestillinger, som værtslandets myndigheder gør sig om almenvellets interesser eller retsordenen.

I denne henseende er direktivforslaget vidtgående: det pålægger medlemsstaterne i påkommende tilfælde at vedtage de love og administrative bestemmelser, som det måtte være nødvendigt at vedtage for at fjerne enhver retlig hindring for, at de foranstaltninger, som er vedtaget af værtslandets myndigheder, kan finde anvendelse (artikel 10).

1.1.5. Såfremt der som følge af ratifikationen og iværksættelsen af Den europæiske fælles Akt skal foretages ændringer i artikel 9 i forslaget, vil ØSU gerne høres på behørig vis.

1.2. Likvidation

1.2.1. Hvis det er Kommissionens hensigt, således som det fremgår af begrundelsen, at påbyde, at det ikke blot er værtslandets lovgivning, men også alene dets myndigheders og domstoles kompetence, der skal have gyldighed, må bestemmelsen i artikel 11, stk. 1, tolkes som et indgreb i den interne retsorden i medlemsstaterne. Desuden kunne der blive rejst indvendinger af forfatningsmæssig art over for den, i den udstrækning den pålægger en dømmende myndighed at høre en administrativ myndighed.

1.2.2. ØSU konstaterer, at der ved »likvidation« forstås:

- konkurs, akkord og tilsvarende bobehandlinger i den betydning, som er fastlagt i udkastet til en konvention om disse procedurer,
- andre likvidationsprocedurer, som udgør særordninger, navnlig af administrativ art,
- frivillig likvidation (artikel 12).

1.2.3. Direktivforslaget hviler på princippet om likvidationens enhed og universalitet, dvs. at kompetencen alene ligger hos myndigheden i en enkelt stat, nemlig hjemstedets, og at de beslutninger, som myndigheden i denne stat måtte træffe, anerkendes og gennemføres for alle filialers vedkommende og i alle medlemsstater.

Indførelsen af dette princip, som er anerkendt i udkastet til konvention om konkurs, akkord og tilsvarende bobehandlinger, ville ikke udgøre noget problem, hvis blot denne konvention havde været vedtaget og var trådt i kraft. Siden dette ikke er sket, vil der skulle foretages nogle ret omfattende ændringer i lovgivningen i en række medlemsstater.

1.3. Indskudsgarantiordning

1.3.1. ØSU har forståelse for, at offentligheden er bekymret over, hvorvidt og hvordan de indbetalte indskud, som ofte repræsenterer en opsparing, er garanteret i tilfælde af, at et kreditinstitut går fallit.

Det er netop ud fra denne betragtning, at kreditinstitutterne er underkastet en så streng kontrol, navnlig hvad angår deres likviditet, solvens og rentabilitet, idet jo navnlig sidstnævnte udgør den bedste garanti i sidste instans.

Risikoen for insolvens synes at være vanskelig at forsikre sig imod efter den teknik, der anvendes i forsikringsverdenen, som består i på statistisk grundlag at dække et tilstrækkeligt stort antal ensartede risici. Dette var muligt i sin tid i De forenede Stater på grund af det store antal kreditinstitutter af meget moderat størrelse, der var fordelt på et meget stort marked. I dag har systemet mistet sin gyldighed på grund af fremkomsten af kreditinstitutter af meget forskellig størrelse.

Det er svært at forestille sig, at denne risiko inden for EF's økonomiske system skulle overtages af staten, dvs. af den samlede gruppe af indskydere. Dette er ikke desto mindre undertiden tilfældet, når det drejer sig om offentlige kreditinstitutter, hvilket rejser problemet om, hvor stor en del af den økonomiske byrde samfundet i givet fald skal bære, hvilket igen ikke kan undgå at give anledning til problemer af konkurrencemæssig art.

Under alle omstændigheder kan en indgriben fra statens side aldrig helt udelukkes, f.eks. i tilfælde af et større uheld, som kunne have uheldige eftervirkninger eller rokke ved tilliden til en national valuta eller en stats internationale kreditværdighed. Disse forhold forklarer i øvrigt, hvorfor de gældende garantiordninger næsten altid har en markant national karakter, og hvorfor det vil blive ved med at være sådan, så længe der findes forskellige valutaer.

1.3.2. Ønsket om at tilgodese offentlighedens interesser har medført, at kreditinstitutterne i visse medlemsstater med eller uden bistand fra myndighedernes side har oprettet garantiordninger af forskellig art.

Disse ordninger har det væsentlige fælles kendetegn, at de bygger på princippet om solidaritet, idet de gælder for alle kreditinstitutter inden for det samme finansielle marked defineret i forhold til den på dette marked gangbare valuta.

Den kendsgerning, at der tages hensyn til dette solidaritetsprincip, skyldes, at det er i alles interesse, at det indtryk, som et finansielt marked, der er kendetegnet ved brugen af én bestemt national valuta, giver, er et indtryk af soliditet og sikkerhed, og dette uanset andre faktorer som f.eks. kreditinstitutternes indbyrdes størrelse og en ikke ufarlig konkurrence fra visse andres side til skade for dem, som ville skulle betale i tilfælde af et uheld.

1.3.3. Disse nationale ordninger, som alle hviler på en solidaritet mellem kreditinstitutterne i form af pengebidrag eller løfter om at deltage i finansieringen af dem, kan udmærket fungere i helt privat regi. I visse tilfælde er myndighederne dog trådt til for at godkende ordningen eller sætte den i værk.

1.3.4. Alle disse ordninger falder uden for konkurs- og likvidationslovgivningen. Garantiordningen fungerer i forbindelse med en konkurs på samme måde som en forsikring, hvor forsikringsselskabet indtræder i den forsikredes rettigheder, når det har ydet denne sin erstatning. Princippet om kreditorernes ligestilling i forbindelse med en konkurs kan ikke påberåbes her.

1.3.5. Desuden udviser ordningerne den største forskelligartethed på alle områder: med hensyn til erstatningernes maksimale størrelse, den dækkede valuta, arten af de indskud, der er dækket af ordningen, udregningen af bidraget til ordningen, kategorier af begunstigede. Denne forskelligartethed har sin forklaring i forskelle i opfattelsen af problemerne i hver medlemsstat og forskelle i den grad af opmærksomhed, som de forskellige befolkninger udviser over for disse problemer.

1.3.6. Det synes at være meget vanskeligt at regulere dette område i form af et direktiv.

Imidlertid synes der dog at være god grund til i betragtning af problemets særlige karakter og den særlige nationale synsvinkel, som der anlægges på det, og også i betragtning af dets indvirkning på konkurrencen, at acceptere, at enhver filial af en bank, hvis hjemsted er beliggende i en anden medlemsstat, bør have ret til at tilslutte sig en eksisterende garantiordning i værtslandet på samme vilkår som værtslandets kreditinstitutter, undtagen hvis filialen i værtslandet er dækket af hjemlandets garantiordning, hvis denne ordning mindst svarer til den, der gælder i værtslandet, og hvis der ikke består pligt til at være underkastet værtslandets ordning.

Så længe der ikke findes garantiordninger i samtlige medlemsstater, forekommer det derimod helt uacceptabelt at pålægge de eksisterende garantiordninger at dække filialer i en medlemsstat, hvori der ikke findes nogen garantiordning.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Artikel 2, stk. 1

ØSU foreslår afsnittet formuleret således:

»Ved saneringsforanstaltninger forstås i nærværende direktiv de foranstaltninger, som træffes af de i stk. 3 nævnte myndigheder med henblik på at opretholde...«

2.2. Artikel 2, stk. 1, litra b)

Kommissionens hensigt (se begrundelsen side 5, sidste afsnit) kommer bedre til udtryk, hvis teksten formuleres således:

»b) de skal iværksættes for at forhindre, at kreditinstituttet træder i likvidation«.

2.3. Artikel 4

Værtslandets kompetente myndigheder kan vurdere, at de foranstaltninger, som er truffet i hjemlandet, er utilstrækkelige i betragtning af de lokale forhold. De bør derfor have lov til at opretholde enhver foranstaltning, som falder ind under deres kompetence, og som anses for hensigtsmæssig, dersom sådanne foranstaltninger allerede er iværksat i henhold til artikel 6, eller de bør have ret til at iværksætte sådanne foranstaltninger. Artikel 4, stk. 3, bør derfor udgå (jf. punkt 1.1.3).

2.4. Artikel 7

Denne bestemmelse er nyttig og positiv, dersom forudsætningerne i stk. 1 holder stik, og i de tilfælde, hvor foranstaltningerne har betydning for kreditorernes rettigheder, og hvor disse kan støtte sig på retsmidler.

I modsat fald bør man gå meget varsomt frem.

2.5. Artikel 9, stk. 2

Et medlemsland kan naturligvis kun ændre eller supplere den i bilaget indeholdte liste over saneringsforanstaltninger, såfremt disse foranstaltninger falder ind under det pågældende lands eget retssystem.

2.6. Artikel 11

Denne bestemmelse har, som anført i begrundelsen, til formål at indføre det dobbelte princip om likvidationens enhed og universalitet.

Alligevel nøjes man i stk. 2 med at præcisere, at kreditinstituttet likvideres »i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning«, uden at det anføres, at de relevante myndigheder i hjemlandet har eksklusiv territorial kompetence. I mangel af en sådan præcisering og i tilfælde af, at konventionen om konkurs, akkord og tilsvarende bobehandlinger ikke vedtages, vil visse medlemsstater

hvis retsordning ikke om likvidationens enhed og universalitet, muligvis erkende, at deres egne domstole har territorial kompetence for filialer på deres område og nøjes med at anvende hjemlandets lovgivning.

Denne udlægning underbygges måske af stk. 3, hvorefter det implicit fremgår, at der kan indledes en likvidationsprocedure over for en filial, medmindre en sådan procedure allerede er indledt i en anden medlemsstat, som det ikke engang præciseres er hjemlandet.

ØSU foreslår derfor, at artikel 11, stk. 3, formuleres således:

»En beslutning om likvidation af et kreditinstitut, der træffes af de administrative myndigheder eller domstole i hjemlandet eller af likvidationsmyndigheder i hjemlandet, har ligeledes retsvirkning...«.

2.7. Artikel 16, stk. 1

Det bør anføres, at enhver filial i en medlemsstat, af en bank, hvis hjemsted er beliggende i EF, bør have ret til at tilslutte sig en eksisterende garantiordning i værtslandet på samme vilkår som værtslandets kreditinstitutter. Er filialen i værtslandet dækket af hjemlandets garantiordning, og svarer denne ordning mindst til den, som gælder i værtslandet, og består der ikke pligt til at være

underkastet værtslandets ordning, kan filialen fritages for tilslutning til den lokale ordning. Er hjemlandets ordning mindre gunstig end værtslandets, kan det eventuelt accepteres, at filialen kun falder ind under værtslandets ordning som en supplerende garanti under forudsætning af, at en sådan begrænset garanti er tilladt.

2.8. Artikel 16, stk. 2

Denne bestemmelse bør ophæves, jf. de generelle bemærkninger under punkt 1.3.6.

2.9. Artikel 17

I stedet for at fastsætte en dato allerede på indeværende tidspunkt bør man give medlemsstaterne en frist på tre eller fire år fra direktivets vedtagelse til at gennemføre de fornødne bestemmelser.

2.10. Bilag

ØSU bemærker, at der ser ud til at være visse lakuner i den liste over saneringsforanstaltninger, som er anført i bilaget. Bemærkninger herom vil blive videregivet direkte til de kompetente tjenestegrene i Kommissionen.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets afgørelse om ændring af Rådets afgørelse 85/8/EØF om en særlig fællesskabsindsats til bekæmpelse af fattigdom⁽¹⁾

(86/C 263/07)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 16. juni 1986 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde blev ved Udvalgets beslutning overdraget til Brian Roycroft som hovedordfører i henhold til FO-artikel 18⁽¹⁾.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 følgende udtalelse, idet en stemte hverken for eller imod.

1. Generelle bemærkninger

1.1. Udvalget tilkendegiver endnu en gang sin alvorlige bekymring over den stigende fattigdom i Fællesskabet, ikke mindst i dets nye medlemsstater. Der er

rigeligt bevis for, at flere og flere mennesker glider ud i samfundets økonomiske randpositioner.

⁽¹⁾ EFT nr. C 151 af 17. 6. 1986, s. 4.

1.2. I tidligere udtalelser⁽¹⁾ har Udvalget opkastet vigtige spørgsmål til drøftelse, f. eks. **hvorfor** der opstår fattigdom i visse grupper, **hvorfor** indkomtsopretholdelsesordninger og andre solidariske støtteordninger ofte ikke når ud til de fattige, og **hvorfor** de større og større skel mellem de rige og fattige i samfundet og den generelle tendens til større ulighed ikke er blevet behandlet seriøst som en sag, der fortjener officiel opmærksomhed, overvågning og politisk initiativ fra EF's side. Udvalget gentager sin appel om større EF-interesse og -forpligtelse i denne sag, således som det er formuleret i traktatens præambel og artikel 2.

2. Specifikke bemærkninger

2.1. Udvalget gjorde i en tidligere udtalelse⁽²⁾ opmærksom på, at de 35 mio ECU, som oprindeligt var

⁽¹⁾ Se udtalelsen om fattigdom (EFT nr. C 25 af 28. 1. 1985) plus udtalelse om Den sociale udvikling i Fællesskabet i 1984 (EFT nr. C 218 af 29. 8. 1985).

⁽²⁾ EFT nr. C 25 af 28. 1. 1985 *ibid.*

foreslået af Kommissionen til finansiering af det løbende program til bekæmpelse af fattigdommen⁽³⁾, var utilstrækkeligt, og at der var behov for bevillinger på mindst 44 mio ECU (svarende til den nuværende reelle, inflationskorrigerede værdi af bevillingerne til det foregående program 1975-1979). Udvalget er skuffet over, at Rådet har beskåret budgettet yderligere til 25 mio ECU⁽⁴⁾.

2.2. Udvalget kan tilslutte sig, at man ændrer afgørelsen for i det mindste at tilføje 4 mio ECU til det løbende program i anledning af Spaniens og Portugals medlemskab af Fællesskabet, men gør dog ikke desto mindre opmærksom på, at programmets budget globalt set er for begrænset, selv som et supplement til konkrete »foranstaltninger«, som iværksættes af medlemsstaterne.

⁽³⁾ EFT nr. C 208 af 8. 8. 1984.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 2 af 3. 1. 1985.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om Fællesskabets skovbrugsaktion

(86/C 263/08)

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber besluttede den 14. februar 1986 under henvisning til EØF-traktatens artikel 43 og 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om et oplæg til diskussion vedrørende ovennævnte emne.

Dette dokument ledsagedes af et supplerende memorandum (dok. KOM(86) 26 endel.).

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets Landbrugssektion, som på grundlag af ordføreren, Schnieders' beretning vedtog sin udtalelse den 19. juni 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 2. juli 1986 enstemmigt følgende udtalelse:

1. Indledende bemærkninger

1.1. Det økonomiske og sociale Udvalg har allerede flere gange beskæftiget sig med skovproblemer og skovbrugspolitik. Det henviser til udtalelserne om »Kommissionens meddelelse til Rådet om skovbrugspolitik i Fæl-

lesskabet« og »Udkast til Rådets resolution om skovbrugspolitikens formål og principper«⁽¹⁾. I disse udtalelser har ØSU konstant slået til lyd for en fælles

⁽¹⁾ EFT nr. C 227 af 10. 9. 1979.

skovbrugspolitik. Det beklager, at Rådet hidtil ikke har følt sig rede til større konsensus i forbindelse med skovbrugspolitikken, samt at talrige kommissionsinitiativer vedrørende skovbrugspolitiske foranstaltninger endnu ikke er blevet vedtaget.

1.2. I betragtning af skovenes samfundsøkonomiske, privatøkonomiske, økologiske og sociale betydning, som der gøres nærmere rede for i det supplerende memorandum til Kommissionens diskussionsoplæg, må EF-Kommissionens initiativ i retning af at beskæftige sig med skovbrugsproblemer hilses velkomment.

1.2.1. I forbindelse med bestræbelserne på at reformere landbrugspolitikken søger Kommissionen efter muligheder for at mindske produktionstrykket. Det foreliggende aktionsprogram er en del af disse overvejelser. ØSU gør opmærksom på, at enhver egnet mulighed for at trække opdyrkelige landbrugsarealer ud af landbrugsproduktionen fortjener støtte, såfremt resultatet bliver en mere hensigtsmæssig anvendelse af offentlige midler. Skovbeplantning kan her yde et bidrag. Større konsekvenser for omfanget af landbrugsproduktionen kan dog først forventes efter længere tid og kræver samtidig en passende udformning af støtteforanstaltningerne.

Det betragtes endvidere som absolut nødvendigt, at skovbrugets udvikling indgår i en planlægningspolitik for landbrugsarealerne, der både tager hensyn til balancen mellem landbrug og skovbrug og til alle målsætningerne for en skovbrugspolitik og for den fælles landbrugspolitik.

1.3. Uafhængigt af de landbrugspolitiske overvejelser udgør alle foranstaltninger til vedligeholdelse, udvikelse og fremme af skovene en vigtig EF-opgave, der skal løses i samarbejde med medlemsstaterne. Skovbrugspolitikens primære mål er at skabe balance mellem den optimale økonomiske udnyttelse af skovene og den bedst mulige opfyldelse af samfundets behov. Her er ØSU enig med Kommissionen i det grundlæggende synspunkt, at det blandt skovbrugets mange funktioner stadig er den kommercielle udnyttelse, der har størst betydning, selv om miljøbeskyttelse og rekreation er funktioner af klart voksende betydning. Skovenes mange miljøbeskyttelsesfunktioner (indflydelse på klimaet, lufttemperatur, nedbørsniveau, luftens renhed, støjbekæmpelse, strålingsbeskyttelse, vandregulering, jordbundsbevarelse) og deres rekreative funktioner følger gratis eller næsten gratis med for de fleste velforvaltede skoves vedkommende.

1.3.1. Et EF-skovbrugsprogram må efter ØSU's mening principielt tage hensyn til skovenes økonomiske betydning uden af den grund at forsømme skovenes andre opgaver. Det bemærkes med tilfredshed, at der i det supplerende memorandum også omtales andre skovbrugsprodukter end træ, f.eks. kork, samt jagt-

funktionen. Netop de sekundære anvendelsesmuligheder har væsentlig betydning i visse regioner i Fællesskabet.

1.4. Skovbruget er meget lokalitetsbestemt — der er væsentlige forskelle med hensyn til ejendomsforhold og driftsstruktur. Dette betyder, at centrale og ensartede foranstaltninger for større geografiske områder er udelukket. ØSU tvivler på, om det er tilstrækkeligt at supplere de enkelte politikker med et skovbrugsprogram. En fastere, langsigtet koordinering af de enkelte landes foranstaltninger samt af træmarkedspolitikken bør tages under overvejelse.

1.5. ØSU finder i øvrigt, at der i Kommissionens meddelelse tages for lidt hensyn til de særlige problemer vedrørende skovene i bjergområderne. Denne specifikke problematik gør krav på en mere indgående behandling.

1.6. Forståelsen for bevarelse, pleje og nyplantning af skove, lunde og også enkeltstående træer må efter ØSU's opfattelse fremmes i endnu større grad i medlemsstaterne; det gælder på alle forvaltningsniveauer og i befolkningen som helhed. Hertil hører også plantning og pleje af de bedst egnede træer og buske i boligområder samt i landbrugsområder overalt, hvor det er muligt (langs vandløb, skel, veje osv., hvor det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt) uden indgriben i de for området normale kulturer — altsammen i økonomisk, men frem for alt i økologisk, sundheds- og landskabsmæssigt øjemed. Derfor udtrykker ØSU særlig tilfredshed med den internationale konference om beskyttelse af træer og skove (SILVA), der afholdtes i Paris fra den 5. til 7. februar 1986 med deltagelse af fem europæiske og fem afrikanske stats- og regeringschefer, repræsentanter for 50 lande, for det meste på ministerniveau, samt højtplacerede repræsentanter fra Det europæiske Fællesskab og mere end 20 internationale organisationer.

1.7. ØSU fremhæver skovenes varierede ejerforhold. I EF er ca. 60% af skovarealet privatejet, resten fordeler sig på staten og andre offentlige institutioner. I mange regioner sikrer skoven landbrugerne et mere eller mindre tilstrækkeligt eksistensgrundlag kombineret med indtægten fra deres landbrug. Gennem landbrugspolitiske støtteforanstaltninger bliver i første række privatejede arealer beplantet med skov. ØSU peger på, at rentabilitetsprincippet bør anvendes for alle typer af ejendomsforhold. Således kan der også bedst tages hensyn til de økologiske funktioner.

1.8. Såfremt skovenes problemer skal løses, er en selvstændig skovpolitik absolut nødvendig. Skovpolitik har ikke kun det formål at tage problemer op, der opstår inden for landbruget.

1.9. Overskudsproblemerne på EF's landbrugsmarkeder kan ikke løses udelukkende gennem et skovbrugs-politisk program.

1.9.1. ØSU understreger behovet for at finde reelle afsætningsmuligheder for skovbrugsprodukter samt

peger på risikoen for overskudsproduktion af gavntømmer af nåletræ og på det dårlige salg af udtyndingstræ.

1.9.2. ØSU beder Kommissionen om snarest muligt at fremsende en undersøgelse af perspektiverne for træproduktionen i Europa og på verdensplan samt en detaljeret analyse af afsætningsmulighederne for skovbrugsprodukter på de vigtigste markeder.

1.9.3. ØSU ønsker, at Fællesskabets skovbrugsprogram integrerer de træforarbejdende industriens plads og rolle i skovbrugets udviklingsproces.

1.10. ØSU konstaterer i øvrigt, at beskyttelsesfunktionen, der er afgørende for selve det menneskelige samfunds overlevelse, sikres ved tilstedeværelsen af en tilstrækkelig tæt og rimelig fordelt skovbestand — og det ikke blot inden for Fællesskabets territorium. Følgelig er det tvingende nødvendigt, at Fællesskabet, overalt i sine forbindelser, i sin politik og i internationale aftaler, slår til lyd for bevaring og genoprettelse af skov, specielt i betragtning af den systematiske skovrydning, der fortsat finder sted over umådelige, og livsvigtige, områder i Sydøstasien, Sydamerika og Afrika.

1.11. I kraft af Spaniens og Portugals tiltrædelse er Fællesskabet blevet verdens førende producent af kork, et produkt, som allerede indgår i traktatens bilag II.

1.11.1. ØSU opfordrer derfor Kommissionen til så snart som muligt i overensstemmelse med memorandumets punkt 168 ff. at fremlægge forslag til støtte for markedet for dette for middelhavsområdet så typiske produkt.

2. Særlige bemærkninger

2.1. *Ad punkt 12 og 18 — andet led* (udvidelse af skovarealerne)

2.1.1. Om tilplantningen med træer er et egnet middel til at mindske overskudsproduktionen i landbruget afhænger af, hvor gode jorder der inddrages hertil. Det er realistisk at gå ud fra, at der fortrinsvis vil blive inddraget jorder med ringe ydeevne og skræntarealer til den traditionelle tilplantning med skov. God jord i skovfattige egne ville i stigende grad blive tilplantet med hurtigvoksende skov, hvis anvendelsen af træspåner til opvarmningsformål var en fuldt udviklet teknologi og mere rentabel i forhold til de konkurrerende energiformer olie og gas, end tilfældet er i øjeblikket, og hvis det lod sig gøre at øge indholdet af træspåner i spånplader.

2.1.2. En øget tilplantning med skov afhænger især af incitamenterne til beplantning og de bestående afgrødealternativer. En overgang fra landbrugsmæssig til

skovbrugsmæssig udnyttelse giver først indtægter til skovejeren efter længere tid, afhængigt af træsort, voksested og udnyttelsesform. Kommissionen har kun delvist taget hensyn til disse kendsgerninger i sine sociostrukturelle forslag (KOM(86) 199 endel.).

2.1.3. Et mere intensivt forsknings- og udviklingsarbejde angående hurtigvoksende træbestande er påkrævet. ØSU henviser til »Meddelelse til Rådet fra Kommissionen og udkast til Rådets resolution om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af nye og vedvarende energikilder« — KOM(86) 12 endel. — hvori udnyttelsen af biomasse som energikilde tillægges passende betydning. Der henvises endvidere til anvendelsen af skovbrugsprodukter som foder.

2.2. *Ad punkt 13 og 14* (tilskyndelse til udvidelse af skovarealer)

2.2.1. Skattelettelser og finansielle tilskud kan udgøre en effektiv tilskyndelse til investering i skovbeplantning. Dog skal det påpeges, at finansielle tilskud i realiteten ofte er den eneste tilskyndelse, når der er tale om mindre skovejere, som på grund af deres ringe indkomster i forvejen kun er underlagt en begrænset skattebyrde.

2.2.2. Incitamenterne må ikke forvride konkurrencen mellem dem, der modtager tilskud, og allerede etablerede skovejere og regioner, hvor skovbruget i forvejen er en vigtig næringsvej.

2.2.3. Især i middelhavsområderne kan skovplantning komme til at omfatte arealer, som ikke tidligere er blevet udnyttet. I disse områder er der et stort behov for beplantning, herunder genbeplantning af nedbrændte skovarealer, og dette må ikke sammenkobles med de nødvendige landbrugspolitiske foranstaltninger til aflastning af markedet.

2.3. *Ad punkt 15* (fremme af skovbruget som alternativ til landbruget)

2.3.1. Den her anførte mulighed for bredere anvendelse af skovbrugsstøtten i henhold til artikel 20 i forordningen om forbedring af landbrugsstrukturerne ((EØF) nr. 797/85) synes efter de hidtidige erfaringer ikke at være praktisk farbar, da støtten kun kan gives til bedrifter, der har skovbrug som hovedbeskæftigelse.

2.4. *Ad punkt 17* (skovbrugsforskning, statistik og information)

2.4.1. Forslaget om en yderligere indsats vedrørende forskning inden for skovbrug, træteknologi og især statistik hilses velkomment; en sådan indsats er stærkt påkrævet. Det er især nødvendigt at finde frem til en klarere definition af begrebet »skov«. De forskellige former for skov — højskov, mellemskov, underskov — og helt ned til krat må defineres bedre og afgrænses fra øde og uopdyrkede arealer.

2.5. *Ad punkt 18 — første led* (udvidelse af skovarealer)

2.5.1. Af de tre klassiske finansieringsinstrumenter til investeringer — selvfinansiering, kreditter, offentlige midler — får de offentlige midler en særlig betydning i betragtning af den lange produktionstid ved udnyttelse af jorden til skovbrug. Der må tages hensyn til følgende:

- a) Finansiell tilskyndelse til investering.
- b) Midlertidig finansiell bistand, som kan udligne eller i det mindste delvis opveje den manglende indkomst, medens skoven vokser op og indtil den første hugst.

2.5.2. ØSU anmoder Kommissionen om at undersøge, om det er muligt at skaffe midler fra finansieringsinstitutterne til skovbeplantningsformål. Disse institutter kunne sikre skovejerne en årlig indkomst indtil hugstidspunktet mod til gengæld at få del i provenuet ved salget af træet.

2.5.3. Ad 1: Skovejerne må gives de videst mulige rammer for selv at vælge den form for tilplantning med skov, der passer til de lokale forhold og til den enkelte bedrifts struktur.

2.5.3.1. I denne forbindelse kommer følgende på tale:

- a) traditionelt skovbrug med anvendelse af de kendte træsorter og forskellige driftsformer, produktionsperioder og artssammensætninger,
- b) særlige træbeplantninger, f.eks. læhegn, allétræer, lunde o.lign.,
- c) hurtigt voksende skov med en cyklus på mindst to år (minirotation) med anvendelse af landbrugsmæssige produktionsteknikker.

2.5.3.2. På grund af de store investerings- og plejeomkostninger kræver alle disse former for skovbrug en finansiell tilskyndelse, som bedst vil kunne ydes i form af faste tilskud pr. ha, varierende efter træsorten.

2.5.3.3. I denne forbindelse må man drage omsorg for, at de beplantninger, der dyrkes med offentlig støtte, plejes på behørig vis.

2.5.3.4. Det bør nærmere undersøges, om lån, der skal betales tilbage, udgør en tilstrækkelig tilskyndelse til skovbeplantning af landbrugsarealer. ØSU er således klar over, at denne støtteform på grund af de lange produktionsperioder kun kan få yderst begrænset effekt.

2.5.4. Ad 2: Endvidere er der behov for en kompensation for indtægtstab ved opgivelse af den landbrugsmæssige udnyttelse; kompensationen må for det traditionelle skovbrug, der omtales under a), sikres for en periode på mindst 15-20 år, mens den for de øvrige former for skovbrug omtalt under c) og d) kunne afpasses efter den kortere produktionstid.

2.5.4.1. I nogle medlemsstater er overgangen fra landbrugs- til skovbrugsudnyttelse og omvendt behæf-

tet med visse krav med hensyn til godkendelse. Disse krav bør ikke håndhæves restriktivt, men positivt, eller også bør de lempes eller helt ophæves. En ændring af retsfor skrifter er derfor påkrævet i visse tilfælde.

2.5.4.2. Man må ved udvidelsen af skovarealet også være opmærksom på skovens øvrige anvendelsesmuligheder, alt efter de lokale forhold, f.eks. til jagt, rekreation og fritidsaktiviteter eller til produktion af mastiks.

2.5.4.3. ØSU påpeger generelt, at en lang række af de påtænkte aktioner for at kunne gennemføres med held kræver ledsageforanstaltninger på uddannelsesområdet med sigte på såvel undervisningsinstitutionerne (byggeri, udstyr, pædagogisk og teknologisk udvikling) som de landbrugere, der modtager støtte.

2.6. Ad punkt 21 (opsplitningen af ejendomsretten til skovene)

2.6.1. De små, privatejede skoves ubestridelige ulemper med hensyn til skovteknologi og manglende evne til at masseudbyde et bredt produktsortiment bør ikke føre til den konklusion, at små, private skove slet og ret udgør en ufordelagtig ejendomsform. Hvis foranstaltningerne til fremme af skovbruget skal være effektive, kan og skal de små, privatejede skove ikke forvaltes som store skove i miniatureformat. Der må tages hensyn til deres specifikke og meget forskelligartede målsætninger, som afhænger af ejendomsforhold, driftsform og produktionstid.

2.6.2. Kommissionen opfordres til at fremsætte forslag om, hvordan man kan forbedre forvaltningen af små, privatejede skove.

2.7. Ad punkt 22 (skovbrugssammenslutninger for skovejere)

2.7.1. Udvalget konstaterer, at Kommissionen henviser til skovbrugssammenslutninger i Sverige og Finland. Det henleder imidlertid Kommissionens opmærksomhed på, at der i flere af EF's medlemsstater findes lignende sammenslutninger, som over en lang årrække har demonstreret deres effektivitet.

2.7.2. Deres hovedopgaver består i fælles indkøb af driftsmidler, samling af udbuddet af skovbrugsprodukter samt uddannelse og oplysning af medlemmerne. Fælles driftsplaner er kun undtagelsesvis en egnet opgave for disse skovbrugssammenslutninger. Som selvhjælpsorganisationer for skovejerne er sammenslutningerne tillige med til at aflaste staten, i hvert fald i Forbundsrepublikken Tyskland, da de opfylder mange funktioner, som ellers skulle varetages af de statslige skovbrugsforvaltninger, hvorunder skovejerne hører. Det ville derfor være ønskeligt, om Fællesskabet gjorde mere for at fremme oprettelsen af sådanne sammenslutninger og støtte deres aktiviteter. Hovedkriterierne for støtte til oprettelse af skovbrugssammenslutninger bør omfatte følgende:

- frivilligt medlemskab,
- privatretlig organisationsform f.eks. på kooperativ basis,
- regler for markedsføringen (eventuelt med undtagelse af bestemte skovbrugsprodukter).

2.7.3. I denne forbindelse skal der henvises til den planlagte fællesskabsaktion, der omtales i »Programskitse for Fællesskabets skovbrugsaktion 1986-1990« i det supplerende memorandum til Kommissionens oplæg — KOM(86) 26 endel. — under punkt 165, 198 og 199. Ifølge dette program bør der snarest muligt vedtages en forordning om fremme af skovbrugssammenslutninger. Hertil bemærkes følgende:

2.7.4. Det afgørende kriterium for støtte til skovbrugssammenslutninger bør være deres konkrete aktivitetsområde, og ikke i så høj grad deres organisationsform eller retlige status.

2.7.5. Støtten til skovbrugssammenslutningernes aktiviteter kunne omfatte:

- tilskud til administrationsomkostninger,
- tilskud til investeringsomkostninger.

2.7.6. I det sidste tilfælde bør man gå forsigtigt frem, så man undgår at fremme foranstaltninger, som allerede gennemføres af andre, dertil oprettede organisationer, f.eks. producentsammenslutninger, købs- og salgssammenslutninger, landhandler, maskinstationer og landbrugstekniske virksomheder.

2.7.7. ØSU understreger her for alle tilfældes skyld, at begrebet skovbrugssammenslutninger bør indbefatte produktionskooperativerne inden for skovbruget.

2.8. *Ad punkt 23 (vejnet)*

2.8.1. EF-finansiering af anlæg af vejnet er kun hensigtsmæssig som led i regionale programmer. Det bør sikres, at EF-midlerne virkelig fører til en mærkbar forbedring af vejnettet og ikke kun bliver anvendt til national refinansiering.

2.9. *Ad punkt 24 (stabile afsætningsmuligheder)*

2.9.1. Da afsætningsmulighederne for skovbrugsprodukter, især gavntre, brænde og biprodukter, er meget forskellige for de enkelte regioner, egne og selv individuelle bedrifter, må der advares mod for megen lovgivning. Leveringskontrakter er et hensigtsmæssigt instrument for både sælgere og købere, men de må forhandles og overholdes frivilligt. Dette tager punkt 167 i det supplerende memorandum også som udgangspunkt.

2.9.2. Det synes dog at være værd at overveje, om det er muligt at fritage bestemte afsætnings-specifikke foranstaltninger — specielt hvor de er iværksat af skovbrugssammenslutningerne — fra antitrustlovgivningen, med henblik på at styrke de mange private skovejeres

konkurrenceevne over for de oligopoler, der hyppigt dominerer træindustrien.

2.9.3. Endvidere synes specifikke foranstaltninger til fremme af den regionale økonomiske struktur, med inddragelse af træindustrien, at kunne bidrage til en forbedring af skovbruget. Dette gælder især i medlemsstater præget af central styring.

2.10. *Ad punkt 25 (normer for træprodukter)*

2.10.1. De hidtidige erfaringer i nogle medlemsstater tyder på, at de nugældende klassificeringsbestemmelser er tilstrækkelige. ØSU anmoder Kommissionen om at undersøge, om og i hvilket omfang der er behov for en yderligere indsats. Før man opstiller strengere normer for forarbejdet træ, især med hensyn til sortering efter hårdhed, må man på den ene side vurdere deres positive konsekvenser for anvendelsen af træ i stedet for konkurrerende produkter som metal, beton og syntetiske materialer, men også deres eventuelle negative følgevirkninger for navnlig små og mellemstore virksomheder i træindustrien og for omfanget af salget af byggetømmer.

2.11. *Ad punkt 26 (økologisk adfærdskodeks)*

2.11.1. Som allerede antydnet i de generelle bemærkninger har den stærke betoning af skovens miljøbevarende og rekreative funktioner samt bestræbelserne på at opretholde artsmangfoldigheden i de nordlige EF-lande allerede ført til et utal af administrative pålæg inden for skovbruget, som ikke findes ved andre former for udnyttelse af jorden. I nogle medlemslande er der endvidere en skovbrugstradition, som rækker årtier tilbage og bygger på f.eks. kendskab til lokale forhold og kontinuitet i driften, begreber der i dag ville få betegnelsen »økologi«, selv om de hidtil er blevet kaldt noget andet. Nogle områder mangler en skovbrugstradition. Her støder man ofte på en lidet skovvenlig indstilling.

2.11.2. ØSU mener, at den erfaring, der er indvundet i disse lande, bør gøres til grundlag for en udarbejdelse ved Kommissionen af en økologisk adfærdskodeks.

2.11.3. Kommissionen opfordres til at fremsætte forslag, der tager hensyn til de forskellige lokale forhold, ejerforhold og strukturer, og som kan bidrage til en bedre skovstruktur og landskabspleje. En »fuldstændig adfærdskodeks, der kan finde generel anvendelse«, er derfor hverken nødvendig eller brugbar. Ligeledes bør man undgå at fremme plantningen af bestemte træarter på uegnede steder. Der er mange tankevækkende historiske eksempler på plantning af »modetræer« på uegnede voksesteder, navnlig som følge af offentlige støtteordninger. Skovbrugets økologiske mål må være at plante de rette træarter på de dertil egnede jorder; det er denne målsætning, der skal søges opfyldt.

2.12. *Ad punkt 27 — første led (afhjælpning af problemet med de splittede ejendomsforhold)*

2.12.1. De strukturelle ulemper ved, at de små, private skove er opdelt på mange skovejere, kan erfaringsmæssigt bedst komme til livs gennem:

- sammenlægning af spredte skovparceller; hér vil det være hensigtsmæssigt, at EF yder større støtte,
- oprettelse af frivillige skovbrugssammenslutninger (se bemærkningerne til punkt 22),
- i givet fald specialisering i bestemte produkter, f.eks. pyntegrønt og brænde.

2.13. *Ad punkt 27 — andet led* (forbedring af afsætningsmulighederne for gavntræ og andre træprodukter)

2.13.1. Følgende kommer på tale:

- forskning i træprodukter — innovation — (spånplader og limtræskonstruktioner er klassiske eksempler på perspektivrige nyskabelser),
- forskning i træmarkedet og deraf afledte foranstaltninger,
- reklame for brugen af træ.

2.13.2. I Europa er træforbruget inden for de sidste årtier steget i takt med den voksende levestandard. Hertil kommer, at træ betragtes som et miljøvenligt råstof, der kan fornyes og genbruges.

2.14. *Ad punkt 27 — tredje led* (forøgelse af skovenes produktivitet, miljøkvalitet og artsmangfoldighed)

2.14.1. Passende lokale foranstaltninger, især:

- udredning af funktioner og krav knyttet til lokalitet, ejendoms- og driftsforhold samt produktionstid; der bør her tages passende hensyn til skovbrugets vigtige nyttefunktion for hele samfundsøkonomien og for regional-, ejendoms-, arbejdsmarkeds- og energipolitikken samt til spin-off-virkningen;
- afbalancering af faktisk eller tilsyneladende modstridende behov, helst gennem kontraktlige og lovgivningsmæssigt garanterede aftaler med skovejere;
- lovgivningsmæssigt garanteret kompensation til skovejere, når de må handle på en bestemt måde eller underlægge sig servitutter, der medfører økonomiske afsavn;
- plantning af træsorter, der passer til lokaliteten og anvendelse af tilsvarende skovbrugsmetoder, der er så naturlige som muligt.

2.14.2. Til slut må det fremhæves, at et stort antal skovejere er den bedste garanti for en varieret og mangfoldig skovstruktur.

2.15. *Ad punkt 30* (skovbrande)

2.15.1. EF-initiativer bør derfor begrænses til forholdsregler af en størrelsesorden, der overstiger de en-

kelte medlemsstaters formåen, eller som kun kan gennemføres hensigtsmæssigt på supranationalt plan, f.eks. skovbrandsovervågning i grænseområder, skovbrandsbekæmpelse ved store katastrofer og informationsudveksling om nye bekæmpelsesmetoder.

2.15.2. I overensstemmelse med sin udtalelse om »Forslag til Rådets forordning om indførelse af en fællesskabsforanstaltning til forbedret beskyttelse af Fællesskabets skove mod brande og sur regn« — KOM(83) 375 endel. — opfordrer ØSU Rådet til omgående at iværksætte passende og effektive foranstaltninger.

2.15.3. ØSU finder det i denne sammenhæng væsentligt, at medlemsstaterne opstiller afskrækkende sanktioner mod forsætlig brandstiftelse.

2.15.4. Medlemsstaterne bør desuden indføre strengere procedurer til behandling af ansøgninger om tilladelse til anvendelse af brandhærgende skovterræn til andet formål end det oprindelige (eller hidtidige).

2.16. *Ad punkt 31 — sidste punktum* (genetisk forringelse på grund af luftforurening)

2.16.1. Punktummet giver det indtryk, at skovenes svækkede modstandskraft skyldes genetisk forringelse. Det er det modsatte, der er tilfældet. Svækkelsen af skovenes modstandskraft, der primært skyldes luftforurening, fører uundgåeligt til genetisk forringelse. Det er derfor nødvendigt sideløbende med foranstaltninger til bekæmpelse af luftforureningen at træffe forholdsregler til bevarelse af værdifuldt genmateriale, som nu er truet.

2.17. *Ad punkt 33 — første led* (beskyttelse af skovene mod luftforurening)

2.17.1. Mest effektivt og permanent ved hjælp af vare- og energiproduktionsmetoder, der er på højde med den seneste teknologiske udvikling, ved energibesparelse samt ved reduktion og udnyttelse af affald.

2.18. *Ad punkt 33 — andet led* (beskyttelse af skovene mod brand)

- plantning af blandingsskove og løvskove, hvor det overhovedet er muligt,
- anlæg af brandbælter, befæstede skovveje og branddamme,
- foranstaltninger, der kan skabe større bevidsthed omkring skov- og miljøproblemer i offentligheden,
- væsentlige indskrænkninger i offentlighedens adgang til skovvejene i de middelhavsregioner, hvor brandfaren er størst,
- bibringelse af en tidssvarende holdning til skoven hos skovejere og besøgende,
- etablering af et varslingsystem, der hurtigt kan konstatere og advare om skovbrande,
- anskaffelse af moderne brandbekæmpelsesudstyr.

2.19. Ad punkt 34 (skovbrug i udviklingslandene)

2.19.1. ØSU erkender betydningen af udviklingslandenes skovbrugsproblemer. Det vil se positivt på, at det europæiske skovbrugs erfaringer, der i mange tilfælde er indvundet over århundreder, blev anvendt til gavn for udviklingslandene.

2.19.2. Her tænkes især på de europæiske lande, som i mange år har haft og stadig har nære forbindelser

med tredjelande, og der bør især sættes på øget fremme af forstvidenskabelige projekter inden for rammerne af forskellige former for udviklingshjælp.

2.19.3. Udviklingshjælpen bør imidlertid ikke kun omfatte fremme af træproduktion og træbeplantning. Man bør ligeledes modvirke det træspild, som madlavning efter primitive metoder i de private husholdninger giver anledning til.

Bruxelles, den 2. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om den økonomiske situation medio 1986

(86/C 263/09)

Det økonomiske og sociale Udvalg besluttede den 26. november 1985 i henhold til forretningsordenens artikel 20, stk. 4, at fremsætte udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for økonomiske og finansielle anliggender, som udpegede Michael Geuenich til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 17. juni 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 3. juli 1986, med 91 stemmer for, 49 imod og 5 hverken for eller imod, følgende udtalelse (afstemning med navneangivelse):

1. Den økonomiske situation medio 1986**1.1. Den økonomiske situations vigtigste kendetegn**

Det europæiske Fællesskab har siden 1984 atter befundet sig i en fase med støt, men hidtil relativt beskeden, økonomisk vækst. Verdensøkonomien er kendetegnet ved en dollarkurs, som nu igen er blevet bragt i bedre overensstemmelse med købekraftpariteterne, samt ved faldende oliepriser. Alt i alt har disse faktorer en positiv virkning på den interne efterspørgsel.

Det forventes, at der vil være en klar nedgang i inflationen i Fællesskabet i 1986, at den økonomiske vækst sandsynligvis vil stige, og at arbejdsløsheden i nogle medlemsstater vil mindskes, dog kun i beskeden omfang. Den omstændighed, at det er lykkedes at stabilisere prisniveauet, bør, i det mindste i visse medlemsstater,

åbne mulighed for, at man, uden at inflationsbekæmpelsespolitikken opgives, prioriterer andre økonomisk-politiske målsætninger højere. Det relativt gunstige økonomiske klima betyder, at beskæftigelsesmålsætningen kan træde i forgrunden, således at man i opsvingsfasen kan få arbejdsløsheden reduceret mest muligt.

Nedenstående analyse (punkterne 1.2. — 1.4) bygger på data fra Kommissionen.

1.2. Økonomisk vækst

Den økonomiske vækst på omkring 2,7 %, som forventes i Fællesskabet i 1986, må først og fremmest tilskrives interne faktorer. Den lavere inflation skulle betyde, at husholdningernes disponible realindkomster stiger stærkere end i 1985. De faste investeringer vil stige til

en vækstrate på 4,9 %. Derimod vil der ikke udgå nogen vækstimpuls fra udenrigshandelen, eftersom eksportvæksten vil tage af, medens importvæksten vil tage til.

Den positive tendens, der har været i de faste investeringer, vil sandsynligvis være ved et stykke ud i fremtiden. Inflationstendenserne skulle blive mindre, således at en restriktiv pengepolitik vil være unødvendig; der er derfor mulighed for et yderligere rentefald. Da omkostningsniveauet i størstedelen af landene for tiden er relativt lavt, skulle den positive tendens i erhvervenes indtjening fortsætte, hvilket sammen med lav rente og positive afsætningsforventninger skulle føre til flere investeringer.

1.3. Inflation

Betrakter man EF som helhed, er det nuværende konjunkturforløb kendetegnet ved, at prisstigningstakten fortsat falder, selv efter næsten tre års konjunkturopgang. For 1986 regnes der med en prisstigningstakt på 3,5 %. Der er her tale om en forbedring i forhold til 1985 på over 2 procentpoint. Imidlertid er der stadig store forskelle i medlemsstaternes prisstigningstakter. Dog er der tale om en positiv udvikling, for så vidt som spændet i inflationstakterne for de lande, der deltager i EMS-samarbejdet, er aftagende.

Et videre fald i prisstigningstempoet er ikke kun et spørgsmål om en behersket prisudvikling på arbejds- og kapitalmarkedet, men også om udviklingen i importpriserne, som påvirkes af faldet i dollarkursen og i priserne på olie og andre råstoffer.

1.4. Beskæftigelsen

Den gunstigere udvikling i beskæftigelsen — ganske vist på et meget beskedent niveau — som i 1984 afløste en tiårig periode med arbejdspladstab, vil fortsætte i 1986 med en tilvækst på 0,8 %. På den anden side må man altså konstatere, at beskæftigelsen kun i meget ringe omfang reagerer på den mængdemæssige vækst i bruttonationalproduktet på knap 3 %.

Over for den alt i alt beskedne stigning i efterspørgslen efter arbejdskraft står et stærkt voksende udbud af arbejdskraft. Dette betyder, at ledigheden i Fællesskabet kun skulle falde lidt; i EF 9 skulle den falde 0,3 procentpoint til 10,8 %. Men ledighedstallene varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Maksimum er over 20 %, og i enkelte lande stiger den sågar stadig. Såfremt langtidsledigheden fortsat tegner sig for så stor en andel af den samlede arbejdsløshed, kunne de sociale sikringsordninger komme i fare.

1.5. Bemærkninger til udsigterne på mellemlang sigt

Når den for 1986 ovenfor kort skitserede økonomiske situation falder gunstigere ud end forventet ved forelæggelsen af den økonomiske årsberetning 1985-1986 og

dermed ved udformningen af samarbejdsvækststrategien for mere beskæftigelse, hænger dette overvejende sammen med det drastiske fald i oliepriserne, som har nedbragt inflationstakten, og den tydelige forringelse af dollarkursen. Udviklingen er naturligvis et nettoprodukt af positive og negative effekter, men de positive effekter skulle alt i alt være de stærkeste. Selv om der således er en bedring i udsigterne for 1986, ændrer dette ingenlunde ved det nødvendige i en samarbejdsvækststrategi på det mellemlange sigt, som sigter mod en mærkbar reduktion af arbejdsløsheden i forbindelse med en bedre dialog på arbejdsmarkedet.

Chancerne for, at det nuværende opsving skulle kunne være ved et godt stykke tid endnu, er gode, ikke mindst på grund af udviklingen i råstofpriserne. For aftagende inflationstakter frembyder de bedste forudsætninger for en fortsættelse af opsvinget, eftersom konjunkturedgange hyppigt fremkaldes af inflationstendenser og af de restriktive økonomisk-politiske indgreb, der foretages for at imødegå disse.

At opsvinget kan fortsætte nogen tid endnu, betyder imidlertid ikke, at der er udsigt til, at vækstraterne i EF vil kunne stige kontinuert. Snarere må man regne med, at væksten, også selv om den ikke svækkes konjunkturtelt, i løbet af 1987 gradvis må tilpasses til den mellemfristede udvikling i produktionspotentielt. Det må frygtes, at denne vækstrate snarere vil ligge under de 3,5 %, Kommissionen tilstræber med samarbejdsvækststrategien. Under disse omstændigheder kan vækst alene ikke løse den herskende massearbejdsløshed, hvorfor der efterlyses andre beskæftigelsespolitiske orienterede foranstaltninger.

Prognoser for det mellemlange sigt er som regel behæftet med større usikkerhed end prognoser for det korte sigt. I øjeblikket gælder dette frem for alt den strategiske parameter olieprisen, hvis fremtidig udvikling det er så vanskeligt at forudsige, at prognoser — således påpeges det fra Kommissionens side — udtrykkeligt må bygge på antagelser, hvis gyldighed løbende må efterprøves. Det kan imidlertid antages med stor sandsynlighed, at inflationen kun i ganske få medlemsstater fortsat vil spille en central rolle. Ganske anderledes forholder det sig med arbejdsløsheden og den internationale konkurrenceevne, som begge stadig er akutte problemer. Udsigterne for disse to problemer på det mellemlange sigt er i al væsentlighed bestemt af, hvorledes det udvidede økonomisk-politiske råderum bliver udnyttet. Derfor vil det være afgørende, om samarbejdsvækststrategien for mere beskæftigelse giver resultater, og om det lykkes at tilpasse denne til skiftende økonomiske rammebetingelser.

2. Realiseringen af den mellemfristede samarbejdsvækststrategi for mere beskæftigelse

2.1. Samhandelsrelationerne i EF

En samarbejdsstrategi bør ikke kun omfatte de enkelte EF-medlemsstaters arbejdstageres, arbejdsgiveres og regeringers adfærd. En nødvendig forudsætning for, at

medlemsstaterne kan gennemføre en samarbejdsstrategi, er, at de enkelte lande afstemmer deres økonomiske politik og deres finanspolitik for således at afbøde de store skævheder i samhandelen inden for EF. For det er kun på grundlag af en bedre ligevægt i samhandelsrelationerne, at de lande, der for tiden har en svag udenrigshandelsposition, kan udfylde den rolle på efterspørgselssiden, der er tiltænkt dem i samarbejdsstrategien.

Såfremt EMS skal fungere gnidningsløst, er en sådan afstemning i princippet påkrævet. Alligevel har pris- og omkostningsudviklingen i de lande, der deltager i EMS, gentagne gange været forskellig. Valutakursjusteringerne inden for EMS den 6. april 1986 betød, at forudsætningerne for tilpasning af konkurrencebetingelserne og betalingsbalancerne i EF er blevet forbedret. Dermed er chancerne for en heldigt gennemført samarbejds-vækststrategi for mere beskæftigelse også øget. Det forudsætter dog, at kursjusteringernes prisseffekter ikke modvirkes gennem nationale særforanstaltninger, således som det f.eks. i nogle medlemsstater diskuteres for landbrugssektorens vedkommende. Landbrugets problemer må snarere angribes ved hjælp af fælles strukturforanstaltninger. En udbygning af EMS ville fremme den tilstræbte harmonisering af handelsrelationerne.

2.2. Moderation i reallønsstigningerne

Moderation i reallønsstigningerne skal bidrage til kontinuerligt at fremme investeringernes rentabilitet og omfang, så længe arbejdsløsheden er stor i de enkelte EF-lande. Om dette mål kan nås, afhænger dog af andre faktorer som f.eks. renten og afsætningsforventningerne, thi øget indtjening fører ikke ubetinget til øgede investeringer og stigende beskæftigelse. Af særlig betydning for de mellemfristede vækstperspektiver er investeringer i maskiner og udstyr, erhvervsbyggeri samt offentlige infrastrukturinvesteringer. En stigning i de såkaldte udvidelsesinvesteringer er særlig ønskelig, da de skaber ekstra arbejdspladser. Udvidelsesinvesteringernes andel af de samlede investeringer skulle stige i takt med kapacitetsudnyttelsesgraden.

Moderation i reallønsstigningerne bør også indebære, at mere arbejdsintensiv produktion bliver rentabel, og at faldet i kapitalproduktiviteten i EF bremses. Det er dog tvivlsomt, om moderate reallønsstigninger i sig selv fører til indførelse af mere arbejdsintensive produktionsprocesser og derigennem forbedrer situationen på arbejdsmarkedet. Man ser f.eks., at samme produktionsteknik i lande med meget forskellige lønniveauer anvendes til samme produktion.

Arbejdsmarkedets parter indgår ganske vist kun overenskomster om stigninger i pengelønnen, der som regel afhænger af produktivitetsfremgangen og en prisstigningstakt. Moderate lønstigninger må forventes, når stigningen i pengelønnen ikke fuldstændigt udfylder det

spillerum, disse to størrelser skaber. Lønudviklingen i EF som helhed har opfyldt denne betingelse i de senere år.

Der er udbredt bekymring for, at en moderat reallønsstigning kunne skade den mulige vækst i EF, da udviklingen i forbrugernes reale købekraft fortsat ville være bremset. Denne bekymring er fuldt ud berettiget, så længe løntilbageholdenheden ikke fører til en stigende beskæftigelse eller en stigning i investeringerne. Hvis arbejdstagernes disponible realindkomster og overførselsindkomsterne fortsat skulle udvikle sig relativt langsomt, må de pågældende gruppers situation søges bedret gennem forbrugerpolitiske tiltag — som f.eks. intensiveret konkurrence, forbrugerrelateret informationspolitik og kvalitetskontrol.

Endelig må det konstateres, at de enkelte EF-lande med hensyn til tilpasningen af deres såkaldte udbudsbetingelser har gjort fremskridt i forskelligt omfang. Dette fremgår af prisstigningstakterne og saldiene på betalingsbalancens løbende poster samt udviklingen i kapitalrentabiliteten. Til en samarbejdsstrategi hører, at de enkelte lande fuldt ud udnytter deres forskellige muligheder for at øge reallønnen. Også dette medvirker til en samordning af handelsstrømmene og forebygger nye skævheder.

2.3. Understøttelse af efterspørgslen

Hvis den gennemsnitlige reallønsstigning i EF skal være moderat som et led i samarbejdsstrategien, kan det private forbrug dårligt spille nogen særlig rolle i efterspørgselsunderstøttelsen. Rentefald og aftagende inflationstakter på grund af faldende importpriser kan ganske vist føre til øget realefterspørgsel. Derudover må der forventes efterspørgselsimpulser fra de private investeringer. I denne retning virker den tilstræbte forbedring af forholdet mellem kapitalrentabiliteten og renten. Men det er først og fremmest den stigende udnyttelse af produktionskapaciteten, der i fremtiden skulle puste liv i investeringsefterspørgslen.

Af beskæftigelses- og miljøpolitiske grunde er det endvidere nødvendigt at øge de offentlige investeringer. Men i nogle EF-lande vil den offentlige gældsættelse stadig bremse denne udvikling. Den øgede vækst og de dermed forbundne skatteindtægter samt den dæmpede prisudvikling øger på den anden side det offentlige udgiftsspillerum realt set. Disse chancer bør udnyttes, da de offentlige investeringer først og fremmest er byggeinvesteringer, og da byggesektoren har betydelig fri kapacitet. Desuden er produktionen i denne sektor betydeligt mere arbejdskraftintensiv end i forarbejdningsindustrien. Foruden miljøbeskyttelsestiltag bør der ske en udbygning af infrastrukturen og strukturuomlægningen og moderniseringen i erhvervslivet fremmes.

For at rette op på skævheder i den regionale udvikling må investeringsaktiviteten i den private og den offentlige sektor fremmes på en differentieret måde gennem

EF-regionalpolitiske foranstaltninger. I den forbindelse må der tillægges Det integrerede Middelhavsprogram særlig betydning.

Forbedringen af den internationale konkurrenceevne gennem en generel fremme af investeringerne skulle sikre, at EF får sin andel af den voksende verdenshandel.

2.4. Neutral pengepolitik

Næsten alle lande i EF har nået meget lave eller i det mindste lavere inflationstakter. Dertil kommer, at prisstigningstakterne på grund af de moderate reallønstigninger og faldet i oliepriserne og dollarkursen vil aftage yderligere. På denne baggrund ville det være forfejlet yderligere at forcere disse prisstabiliseringstendenser gennem en inflationsbekæmpende pengepolitik. En sådan politik ville også harmonere dårligt med den nødvendige styrkelse af efterspørgselssiden.

Såfremt det økonomiske opsving i EF skal stabiliseres, er det nødvendigt samtidig at undgå, at inflationen igen blusser op. Opgaven består derfor i at udforme pengepolitikken på en vækstneutral måde. Det betyder, at der bør tillades en udvikling i pengemængden, som lige netop gør det muligt for de enkelte lande at finansiere de eksisterende vækst- og pristendenser. Pengepolitikken følger altså tendensen til aftagende omkostnings- og prisstigninger på vej og dæmmer op for en acceleration i prisstigningstempoet; men den søger ikke at forstærke tendensen til prisstabilisering yderligere gennem reduceret pengeudbud. En neutral pengepolitik sikrer også det givne renteniveau og åbner endog i forbindelse med faldende prisstigningstakter mulighed for yderligere rentefald.

2.5. Arbejdstidsforkortelse og beskæftigelsespolitik

Til trods for at væksten i EF hidtil kun har været behersket, er udnyttelsen af industriens produktionspotentiel steget i mange lande i de seneste år. Det kan forudses, at væksten efter 1986 vil støde på kapacitetsgrænser. Thi selv en meget kraftig investeringsvækst tillader kun en gradvis udvidelse af produktionspotentialet. En gennemsnitsvækst på 3,5 % i resten af indeværende årti er derfor meget tvivlsom til trods for en samarbejdsvækststrategi.

Hvis beskæftigelsessituationen skal forbedres, må samarbejdsvækststrategien derfor også omfatte omfordeling og nedsættelse af arbejdstiden, hvilket ikke behøver at udgøre en hindring for denne strategi. Den heri tilstræbte vækst på 3,5 % er snarere ønskelig og bør så vidt muligt søges realiseret. Men vækst er i sig selv ikke tilstrækkelig til at tilvejebringe en gennemgribende forbedring af situationen på arbejdsmarkedet.

Arbejdstiden kan nedsættes på forskellig måde. Principielt må det tages i betragtning, at arbejdstidsnedsættelse, der resulterer i en nedsættelse af driftstiderne, kan medføre lavere kapitalproduktivitet og derved indskrænke det vækst- og fordelingspolitiske råderum. En ringere udnyttelse af kapitalapparatet ville være særlig

problematiske på baggrund af de nævnte vækstgrænser. Med det formål at bevare eller forbedre driftstiderne bør man derfor ikke udelukke en fleksibel indsats af arbejdskraften. I forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter må der findes frem til kompromiser, der både tjener arbejdsgivernes interesse i lavest mulige kapitalomkostninger og arbejdstagernes interesse i løvmæssigt og overenskomstmæssigt sikrede arbejds- og levevilkår.

Det mulige gradvise fald i arbejdsudbuddet i løbet af 1990'erne bør ikke anvendes som påskud til at undlade at nedsætte arbejdstiden. Løsningen på arbejdsmarkedets problem ville da blive skudt alt for langt ud i fremtiden.

Så længe arbejdsløsheden ligger på det nuværende ekstremt høje niveau, er det tværtimod nødvendigt at iværksætte yderligere, specielle arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger ud over en samarbejdsvækststrategi og arbejdstidsforkortelse, f.eks. videreuddannelse og omskoling af arbejdsløse samt mobilitetsfremme — alt inden for rammerne af en dybtgående dialog mellem arbejdsmarkedets parter.

3. Yderligere overvejelser

3.1. Det europæiske interne marked

Forudsætningerne for samarbejdsvækststrategien samt dennes effektivitet kan forbedres gennem en udbygning af det europæiske interne marked, da intensiveret konkurrence vil medføre omkostningsbesparelser og vækstimpulser. Nyttetilvæksten vil tilfalde den europæiske økonomi som helhed. Man må dog gå ud fra, at tilvæksten vil falde forskelligt ud i de enkelte nationale økonomier og vil være resultatet af strukturændringer.

Sådanne strukturelle effekter ville sansynligvis få konsekvenser i forskellig henseende. Det drejer sig for det første om de regionale og sektormæssige virkninger af skabelsen af et europæisk internt marked og for det andet om, i hvilket omfang virksomhederne, arbejdstagerne og forbrugerne berøres.

Økonomisk set er arten af strukturuomlægningsprocessen samt den hastighed, hvormed den gennemføres, af central betydning. Det nationaløkonomiske tilpasningspotentiel bestemmes i væsentlig grad af virksomhedernes tilpasningsevne, både i teknologisk og personale-mæssig henseende (ledelse og arbejdstagere) samt af den sociale accept af strukturændringerne. Dertil kommer, at forholdene er højt forskellige i de enkelte erhvervssektorer; f.eks. adskiller vilkårene i vækstsektorer sig grundlæggende fra vilkårene i krisesektorer.

Disse strukturelle virkninger skal vurderes, og de sektorielle, regionale og sociale processer skal påvirkes gennem udarbejdelsen af en socialt afbalanceret industripolitik. Ellers vil den politiske accept af de offentlige foranstaltninger, der er nødvendige for realiseringen af

det interne marked, bringes i fare af de forskellige økonomiske kredse og samfundsgrupper. En accept af det interne markeds samlede kompleks kan opnås, såfremt der kompenseres for de negative effekter, som den principielt markedsstyrede strukturomlægningsproces har for enkelte grupper. Finansieringen af disse kompensationer lettes af, at det nationaløkonomiske output samtidig øges som følge af realiseringen af det interne marked. Kommissionen opfordres til overenskomstmæssigt at fremme tilpasningsprocesserne gennem strukturfondene.

Det bør tilstræbes, at der som informationsgrundlag for sådanne foranstaltninger findes europæiske strukturrapporter. Sådanne rapporter ville samtidig forbedre grundlaget for udarbejdelsen af mellemfristede udviklingsperspektiver. Endelig må det ikke overses, at Spaniens og Portugals tiltrædelse af EF rejser nye strukturproblemer. Også af denne grund er det nødvendigt at skabe bedre grundlag for en fremadskuende strukturpolitik. I den forbindelse må virkningerne af en markedstilpasning ikke bagatelliseres. Målet for sådanne bestræbelser burde derimod være at øge markedernes tilpasningsevne og at afbøde den risiko, der er forbundet med markedstilpasningen.

3.2. *Energipolitik*

Lige så fordelagtigt som de faldende oliepriser og de deraf følgende faldende priser på andre energiformer er på kort og mellemlang sigt, lige så problematisk er det

på den anden side, at faldende energipriser atter kan føre til stigende mængdemæssig efterspørgsel og medføre, at der slækkes på bestræbelserne for at finde alternativer til olie, at udvikle nye energikilder og, helt generelt på længere sigt, at nedbringe energiforbruget. Følgen kunne blive, at oliepriserne igen stiger og påvirker den generelle prisudvikling. Det må derfor overvejes, hvorledes tilfældige olieprisbevægelser kan undgås, eller i det mindste hvorledes virkningerne heraf på omkostninger, priser og beskæftigelse kan begrænses.

Fællesskabets energipolitik har i flere år bidraget til en løsning på de langfristede strukturproblemer i Fællesskabet. Kommissionen bør derfor nu grundigt undersøge, hvilke virkninger olieprisudviklingen har på Fællesskabets og medlemsstaternes energipolitik. Økonomisk-politisk set drejer det sig nemlig ikke kun om nedgangen i EF's eksport af investeringsgoder til de olieproducerende stater, hvis betalingsbalance forværres; af lige så stor betydning er virkningerne på de interne energikilders konkurrenceevne, som tilstræbes fastholdt gennem Fællesskabets energipolitik. I den forbindelse er navnlig udviklingen af ny teknologi til energiudvinding af betydning, ikke kun af hensyn til den internationale konkurrence, men også indirekte af hensyn til den almindelige udvikling af ny teknologi, som spiller en vigtig rolle i Fællesskabets forsknings- og industripolitik. Kommissionen opfordres til på grundlag af en undersøgelse af olieprisudviklingens virkninger på energipolitikken at forelægge forslag til, hvilke foranstaltninger der tjener Fællesskabets energipolitiske målsætninger.

Bruxelles, den 3. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG I**AFSTEMNING**

Afstemningen om udtalelsen som helhed fandt sted ved navneangivelse. Følgende medlemmer, tilstedeværende eller repræsenterede, stemte for udtalelsen:

Amato, Bento Gonçalves, Beretta, Berger, Bernasconi, Berns, Bleser, Boddy, Burnel, de Caffarelli, Cal, Calvet Chambon, Carroll, Cavazzuti, Ceballos Herrero, Cuenca Valdivia, Curlis, Dassis, Dassoulas, De Bruyn, De Grave, d'Elia, Della Croce, De Tavernier, Dos Santos, Drago, Elkan, Emo Capodilista, Engelen-Kefer, Estevão, Etty, Flum, Geuenich, Glesener, Goris, van Greunsvan, Hammond, Hilken, Houthuys, Jarvis, Jaschick, Jenkins, Kamizolas, Kirschen, Kitsios, Laca Martin, Landaburu de Silva, Lojewski, Maddocks, Margalef Masia, Margot, Masucci, Meraviglia, Mols Sørensen, Mourgues, Muñoz Guardado, Murphy, Nielsen B., Nielsen M., Nielsen P., Nierhaus, Ognibene, Plank, Proença, Pronk, Quevedo Rojo, Raftopoulos, Ramaekers, Rangoni-Machiavelli, van Rens, Riera-Marsa, Roseingrave, Rouzier, Saiu, Santillán Cabeza, Schmitz, Schoepges, Schwarz, Silva Augusto, Smith A.R., Smith L.J., Spijkers, Strobel, Vallejo Calderón, Vasseur, Vassilaras, Vercellino, Weber, Williams, Zoli, Zufiaur Narvaiza.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte imod udtalelsen:

Antonsen, Aparicio Bravo, Arena, Bagliano, Binnenbruck, Bredima, Breitenstein, Broicher, Cammann, Cashman, Ceyrac, Corell Ayora, Costa, De Bievre, Dore, Dracos, Fernandes, Fortuyn, Fuller, Hannon, Hemmer, Kelly, Kenna, Law, Lencastre, Lopez de la Puerta, Löw, Machado von Tschusi, Martin Almendro, Masprone, Neto da Silva, Noordwal, de Normann, Pearson, Pelletier, Poeton, Querleux, Schnieders, Stahlmann, Staratzke, Storm-Hansen, Swift, Tamlin, Termes Carrero, Van der Mensbrugghe, Van Melckenbeke, Wagner, de Wit, Zinkin.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte hverken for eller imod:

Conde, Delourme, Marvier, Muller, Vanden Broucke.

BILAG II**Forkastet ændringsforslag**

Følgende ændringsforslag blev forkastet under forhandlingerne:

Punkt 2.5 udgår til fordel for følgende:

»2.5. Beskæftigelsespolitik

Den positive virkning, som den beherskede forbedring af den økonomiske aktivitet har haft på beskæftigelsen, har hidtil ikke været tilstrækkelig til at få arbejdsløsheden i EF bragt væsentligt ned. Derfor bør strategien for samarbejde om vækst og beskæftigelse aktivt videreføres.

Strategien omfatter reallønstilbageholdenhed, uddannelse og omskoling af arbejdskraften, tilskyndelse til mobilitet samt omlægning og forkortelse af arbejdstiden.

Indgår arbejdstidsnedsættelse som led i et vækst- og beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, kan dette føre til en mere retfærdig fordeling af det disponible arbejde. Med øget fritid vil der samtidig opstå nye behov, som skal dækkes, og det vil jo sige, at også en arbejdstidsforkortelsespolitik lader sig indpasse i den vækstopolitik.

Den beskæftigelseseffekt, der kan opnås, vil imidlertid variere meget alt efter arbejdstidsnedsættelsens art og omfang og vil derudover være en funktion af de specifikke forhold, der gør sig gældende i det enkelte land, i den enkelte branche og på den enkelte virksomhed. Derfor opfordres arbejdsmarkedets parter til at lægge mest mulig fantasi for dagen, da det gælder om at finde frem til den form for arbejdstidsnedsættelse, der passer bedst i det enkelte tilfælde. Flere medlemsstater kan faktisk allerede opvise resultater i denne retning.

I øvrigt vil Udvalget gerne understrege, at der med arbejdstidsforkortelsesforanstaltninger kun kan opnås positive beskæftigelsesvirkninger, dersom disse foranstaltninger ikke medfører en forhøjelse af omkostningerne pr. produceret enhed og dermed en svækkelse af den internationale konkurrenceevne. For så vidt bestemmes arbejdstidsforkortelsens værdi også af de betingelser, hvorunder den indføres.»

Afstemningsresultat

53 stemmer for, 91 stemmer imod, 6 stemmer hverken for eller imod.

BILAG III

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte for ændringsforslaget:

Antonsen, Arena, Bagliano, Bento Gonçalves, Berns, Binnenbruck, Bredima, Breitenstein, Broicher, Cammann, Costa, De Bievre, De Tavernier, Dore, Dracos, Fernandes, Fortuyn, Fuller, Hannon, Hemmer, Kelly, Kenna, Law, Lencastre, Lopez de la Puerta, Löw, Machado von Tschusi, Martín Almendro, Marvier, Masprone, Muller, Nero da Silva, Noordwal, de Normann, Pearson, Pelletier, Poeton, Querleux, Regaldo, Rolão Gonçalves, Saiu, Schnieders, Stahlmann, Staratzke, Storm-Hansen, Swift, Tamlin, Van der Mensbrugghe, Van Melckenbeke, Vasseur, Wagner, de Wit, Zinkin.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte hverken for eller imod:

de Caffarelli, Cashman, De Bruyn, Estevão, Emo Capodilista, Margot.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte imod ændringsforslaget:

Amato, Aparicio Bravo, Bazianas, Beretta, Berger, Bernasconi, Bleser, Boddy, Bonety, Burnel, Cal, Calvet Chambon, Carroll, Cavazzuti, Ceballo Herrero, Ceyrac, Chalioris, Conde, Corell, Ayora, Curlis, Dassis, Dassoulas, De Grave, d'Elia, Della Croce, Delourme, Dos Santos, Drago, Dunet, Elkan, Engelen-Kefer, Etty, Flum, Geuenich, Glesener, Gomez Martinez, Goris, van Greunsven, Hammond, Hilken, Houthuys, Jarvis, Jaschick, Jenkins, Kamizolas, Kirschen, Kitsios, Laca Martin, Landaburu de Silva, Lojewski, Maddocks, Margalef Masia, Masucci, Meraviglia, Mols Sørensen, Mourgues, Muñoz Guardado, Murphy, Nielsen B., Nielsen M., Nielsen P., Nierhaus, Ognibene, Proença, Pronk, Quevedo Rojo, Raftopoulos, Ramaekers, van Rens, Roseingrave, Rouzier, Santillan Cabeza, Schmitz, Schoepges, Schwarz, Silva Augusto, Smith A.R., Smith L.J., Soulat, Spijkers, Termez Carrero, Tixier, Vallejo Calderon, Vanden Broucke, Vassilaras, Velasco Mancebo, Vercellino, Weber, Williams, Zoli, Zufiaur Narvaiza.

Udtalelse om forbindelserne mellem Det europæiske Fællesskab og Sammenslutningen af stater i Sydøstasien (ASEAN)

(86/C 263/10)

Det økonomiske og sociale Udvalg besluttede den 4. juli 1985 i henhold til forretningsordenens artikel 20, stk. 4, at udarbejde en udtalelse om Forbindelserne mellem Det europæiske Fællesskab og Sammenslutningen af stater i Sydøstasien (ASEAN).

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for forbindelser med tredjelande, som udpegede Herbert Nierhaus til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 10. juni 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 3. juli 1986, uden stemmer imod, mens 1 hverken stemte for eller imod følgende udtalelse:

Generelle bemærkninger

1. I den foreliggende udtalelse behandles mulighederne for og nødvendigheden af en intensivering af samarbejdet mellem ASEAN-landene og Det europæiske Fællesskab. I hovedlinjer omtales de felter, som efter Det økonomiske og sociale Udvalgs opfattelse åbner mulighed for en videreudvikling af samarbejdet. Disse nævnes i en sammenfattende henstilling. Baggrunden for denne henstilling er den beretning, Sektionen for forbindelser med tredjelande har udarbejdet om samme emne. Udvalget har sine oplysninger fra vidt forskellige kilder. Studiegruppen under Sektionen for forbindelser med tredjelande, som har forestået det forberedende arbejde, inviterede f. eks. repræsentanter fra ASEAN-landenes ambassader ved Det europæiske Fællesskab

til en drøftelse for at høre deres syn på samarbejdet mellem ASEAN og EF.

2. Udvalget ser det som noget positivt, at man i 1967 skabte Sammenslutningen af stater i Sydøstasien, bestående af Indonesien, Malaysia, Filippinerne, Singapore, Thailand og (siden 1984) Brunei. Af alle regionale grupperinger i den tredje verden (eller de såkaldte »nyligt industrialiserede lande«) har ASEAN lagt den mest lovende start til et mere vidtgående samarbejde i fremtiden. Den relative politiske stabilitet, som sammenslutningen mellem ASEAN-landene har fremmet, har styrket den økonomiske vækst i regionen. Omvendt har

den økonomiske succes styrket ASEAN-landenes fælles politiske bestræbelser.

3. Integrationsgraden i ASEAN er — trods tydelige fremskridt — stadig ringe sammenlignet med f. eks. Fællesskabet. Dette skal dog ikke efterlade det indtryk, at Fællesskabet betragter sin egen integrationsproces som den eneste anvendelige model for ASEAN-landene. Men det er en kendsgerning, at med den voksende integration bliver ASEAN en mere interessant handelspartner, hvilket også gælder for Fællesskabet.

4. En positiv vurdering af ASEAN som en økonomisk gruppering set ud fra Fællesskabets synspunkt, er stadig berettiget i dag på trods af de seneste vanskeligheder og begivenheder på Filippinerne, som har resulteret i afgørende politiske ændringer for landet, og de økonomiske problemer, der er opstået, som f.eks. svag eller endog negativ vækst i mange ASEAN-lande og skarpe fald i priserne på så godt som alle varer af betydning for ASEAN. ASEAN-landene har dog et potentielt, der sætter dem i stand til bedre at overvinde sådanne økonomiske fluktuationer end mange andre på et lignende udviklingsniveau. Fællesskabets medlemsstater og industri bør være sig dette bevidst og derfor markere deres tilstedeværelse i ASEAN-landene, når et nyt konjunkturopsving sætter ind. På trods af vanskelighederne og manglerne, som vil blive behandlet i de enkelte kapitler, må den samlede vurdering af samarbejdsaftalen mellem EF og ASEAN fra 1980 betragtes som positiv.

Særlige bemærkninger

ASEAN's økonomiske udvikling

5. Udvalget føler, at samarbejdet mellem ASEAN-landene kunne forbedres betydeligt, hvis man forfulgte en samordnet industrialisering i medlemsstaterne yderligere. Den stadig kraftige afhængighed af landbruget og de modstridende interesser med hensyn til eksporten af råstoffer fremmer ikke et snævrere økonomisk samarbejde. En industrialisering, der er afstemt efter det enkelte lands egne vilkår og suppleret af efterspørgslen som en naturlig konsekvens, kunne skabe de nødvendige vilkår for øget handel og dermed integrationen mellem ASEAN-landene. Dette kan også imødekomme behovet for nye arbejdspladser, da landbruget og råstofsektoren allerede i stor udstrækning er mættet med arbejdskraft eller har kun ringe muligheder for at skabe nye arbejdspladser.

6. Udvalget ønsker i denne forbindelse at understrege, at der bør være tale om en form for industrialisering, der imødekommer de enkelte landes og deres befolknings behov. Man bør derfor overveje at fremme den økonomiske aktivitet på en sådan måde, at den omfatter en styrkelse af håndværket og dermed overgangen til forskellige former for meget små og små håndværksmæssige og industrielle virksomheder. Først og frem-

mest bør man sikre ASEAN-landene en vis selvfor-syningsgrad både inden for industrien og landbruget. Derefter kan man så begynde at prioritere eksporten kraftigere. Koncentrationen af industri i bebyggede områder har ført til store forskelle mellem disse områder og de øvrige landsdele. Forkærligheden for store projekter, som ofte er baseret på prestigemæssige hensyn snarere end objektive cost benefit-beregninger, har haft uheldige konsekvenser.

7. Udvalget ser med tilfredshed på, at de øgede industrialiseringsbestræbelser i ASEAN-landene går hånd i hånd med bestræbelser på at styrke den private sektor på bekostning af den offentlige. Den understreger dog samtidig, at man i denne forbindelse bør varetage arbejdstagernes interesser på rimelig vis.

8. Samarbejdsaftalen mellem Det europæiske Fællesskab og ASEAN-landene af 7. marts 1980 konsoliderede de økonomiske forbindelser. Udvalget erkender dog, at ikke alle ASEAN-landenes forventninger er blevet opfyldt. Dette gælder frem for alt landbrugssektoren, som er så væsentlig for mange ASEAN-landes økonomiske udvikling.

Udenrigshandel

9. Selv om samhandelen mellem EF og ASEAN (jf. også beretningen, punkt 39 og 40) er vokset, siden samarbejdsaftalen trådte i kraft, er EF kun ASEAN's tredjestørste handelspartner efter Japan og USA. I denne forbindelse er det dog vigtigt at fastslå, at andelen af færdigvarer i ASEAN-landenes eksport til EF er steget kraftigt, hvorimod adgangen til det japanske marked for forarbejdede varer heller ikke er uproblematisk for ASEAN-landene. Kombineret med ASEAN-landenes ønske om en regional diversificering af deres udenrigshandel er dette et yderligere element, der giver EF-landene en komparativ fordel i konkurrencen med Japan. Disse overvejelser gælder i samme grad for kapitalinvesteringer.

10. Af den aktuelle toldpolitiske udvikling i ASEAN fremgår det, at det er nødvendigt at reducere den over-drevne beskyttelse inden for visse sektorer samt rationalisere toldstrukturen. Udvalget understreger dog, at yderligere foranstaltninger er påkrævet, hvis denne erkendelse skal omsættes i praksis. F. eks. er der behov for en forenkling af toldformaliteterne i visse ASEAN-lande samt for fastlæggelse og overholdelse af klarere retningslinjer for toldværdifastsættelsen, for ensartet toldklassificering og for ophævelse af importlicenser. Efter Udvalgets opfattelse er det frem for alt væsentligt, at ASEAN-landene følger en klar kurs med hensyn til gennemførelsen af de handelspolitiske instrumenter, således at deres handelspartnere kan tage hensyn til de gældende vilkår i deres planlægning.

11. Praksisen med kompensationshandel tager til i omfang i visse lande, undertiden med støtte fra staten. Udvalget påpeger de farer, som en sådan fremgangsmå-

de rejser for udviklingen af den internationale handel, og tilskynder til, at man undgår sådanne metoder i forbindelserne med udenlandske virksomheder.

12. Udvalget må konkludere, at der består en diskrepans mellem den forholdsvis åbne adgang til EF-markederne og de fortsatte importrestriktioner og øvrige, ikke-toldmæssige handelshindringer i mange ASEAN-lande. Af hensyn til en intensivering af EF/ASEAN-samarbejdet bør disse afvikles hurtigst muligt.

13. På trods af disse kendsgerninger — som alle ASEAN-handelspartnere må se i øjnene — må de generelle vilkår i ASEAN-landene betragtes som gunstige. Udvalget fremhæver, at europæerne bør erkende og udnytte deres muligheder i ASEAN, hvilket ikke mindst kræver beredvillighed til effektivt at bearbejde markederne i denne region, sådan som de japanske handelselskaber allerede har gjort det og fortsat planlægger at gøre.

Investeringer

14. Ledende økonomiske eksperter i ASEAN-landene understreger deres stærke interesse i investeringer fra Fællesskabet. Grunden hertil er ASEAN-landenes ønske om at opnå en større diversificering af deres udenlandske investeringer og dermed større uafhængighed af andre store investorer (f. eks. Japan og USA). Udvalget mener, at man bør støtte sådanne bestræbelser.

15. Da ASEAN med sine ca. 280 mio. indbyggere repræsenterer et vigtigt udviklings- og afsætningspotentielt, er et snævrere samarbejde mellem medlemmerne af ASEAN og en samordnet udviklingsstrategi også væsentlig for EF-investorer. I realiteten må udenlandske virksomheder handle med seks forskellige økonomier, som alle i forskellig grad er åbne over for international handel. Derfor er det nødvendigt, at man inden for ASEAN:

- gør de nationale udbudsstrukturer forenelige med hinanden,
- fjerner begrænsningerne for adgangen til markederne inden for ASEAN,
- fremmer den økonomiske udvikling i samtlige ASEAN-lande.

16. Udvalget understreger, at det generelle investeringsklima (jf. ligeledes beretningen, punkt 55 og 58) spiller en væsentlig rolle for europæiske virksomheders engagement i ASEAN-landene. Afgørende faktorer er bl. a. den stadig forholdsvis stabile politiske og økonomiske situation og antallet af sektorer, som er åbne for udenlandske investeringer. Investeringsklimaet påvirkes også af følgende faktorer:

- godkendelsesprocedurernes karakter og andre administrative hindringer,
- eventuelle begrænsninger i udlændinges kapitalandele,

- tilbageførsel af det indtjente overskud,
- arbejdstilladelser til udlændinge,
- begrænsninger i eller told på indførslen af nødvendige maskiner, som ikke kan erhverves i det pågældende land,
- investeringsbeskyttelsesaftaler enten på EF-plan eller bilateralt,
- anerkendelse af internationale voldgiftsretter i tilfælde af investeringsuoverensstemmelser.

17. Udvalget påpeger, at tildelingen af kontrakter i ASEAN-landene bør ske under mere retfærdige konkurrencevilkår. I praksis anvendes yderst forskellige metoder: fra ydelsen af statsstøtte til kontraktstående firmaer, over kombineringen af kommercielle kreditter og udviklingsbistand, til ensidig fastlæggelse af investeringsvilkårene på baggrund af forudgående gratis feasibility-studier. ASEAN-landene opfordres til at gøre deres yderste for at ændre denne situation.

Den finansielle sektor

18. I alle ASEAN-lande er udenlandske banker (dvs. banker, der udøver fuld bankvirksomhed) (jf. ligeledes beretningen, punkt 63) underkastet restriktioner. Selv om der i ASEAN-landene ikke synes at være noget nævneværdigt behov for en udvidelse af antallet af penge- og kreditinstitutter, går Udvalget dog klart ind for, at man mindsker de restriktioner, som manglen på bank konfronteres med i forbindelse med overvejelser om at slå sig ned i ASEAN-området. Sådanne forholdsregler vil sikkert også i sidste ende have en positiv indflydelse på investeringsklimaet.

19. Udviklingsbankerne spiller en vigtig rolle i det finansielle samarbejde mellem EF og ASEAN, og i denne forbindelse tænkes der ikke blot på de nationale institutter i de enkelte udviklingslande, men ligeledes på regionale og internationale banker og selskaber, som arbejder med udviklingsfinansiering (jf. ligeledes beretningen, punkt 65-68). Udvalget foreslår, at man styrker disses position og eventuelt udvider deres aktivitetsområde, da den væsentligste målsætning med udviklingsbankerne er at fremme mellemstore virksomheder.

Mellemstore virksomheder

20. Det relativt set ret begrænsede samarbejde mellem EF og ASEAN skyldes i væsentlig grad de små og mellemstore EF-virksomheders ringe interesse i denne region. Den store afstand, de dybt rodfæstede mentalitetsforskelle og frem for alt mangelen på information om det økonomiske system og den økonomiske udvikling i ASEAN-landene er hovedårsagerne til, at små og mellemstore virksomheder endnu ikke tillægger disse markeder rimelig interesse. I realiteten åbner den økonomiske struktur i ASEAN-landene et godt grundlag for handel og industrielt samarbejde mellem små og mellemstore virksomheder.

21. På grund af de allerede nævnte vanskeligheder er samarbejdet mellem ASEAN-landene og små og mellemstore europæiske virksomheder meget risikofyldt. Man kan næppe forvente en klar stigning i deres engagement i ASEAN-landene uden forskellige foranstaltninger (f.eks. fælles repræsentation for europæiske SMV i ASEAN) (jf. beretningen, punkt 71, 72) eller direkte finansiel støtte (fra det offentlige side). Udvalget tilskynder til, at man undersøger, om Kommissionen ikke kunne spille en væsentlig rolle her.

Landbrugssektoren

22. ASEAN er en vigtig producent og eksportør af landbrugsvarer. Efter FAO's skøn kan man i de kommende år regne med et stigende overskud af bl.a. ris, sukker, planteolier og fedtstoffer i det sydøstasiatiske område. På grund af situationen, ikke blot på det europæiske, men også det internationale marked for landbrugsprodukter, er det et spørgsmål, om visse strukturændringer i landbrugsproduktionssystemet ikke ville være i ASEAN-befolkningens interesse. Således er der få isolerede eksempler på, at sukkerrørsplantageejere, som på grund af den faldende verdensmarkedspris på sukker ikke har kunnet betale deres arbejdstagere fuld løn, har givet disse mindre andele af uopdyrkede sukkerrørsmarker for at sætte dem i stand til at dyrke afgrøder til eget brug. Udvalget tilskynder til, at man overvejer i mere udstrakt grad at udnytte disse eller lignende metoder.

23. For at forbedre landbefolkningens økonomiske og sociale situation, bør man også fremme skabelsen af kooperativer. I den forbindelse bør man udnytte den erfaring og støtte, som allerede eksisterende kooperativer i regionen eller i den udviklede verden kan tilbyde. Det ville være meget positivt, hvis forretningsbanker via øget sikkerhed kunne tilskyndes til at sprede deres tjenesteydelser til mindre landsbyer og yde lån direkte til landmændene og ikke til kredithajer, som genudlåner pengene til overrenter.

24. Udvalget tilskynder desuden til, at man til fremme af produktiviteten, men under opretholdelse af beskæftigelsesmulighederne støtter en mekanisering af landbruget i ASEAN-landene, der er afstemt efter vilkårene. Desuden bør fiskeriet, der er så væsentligt for ASEAN-landene, fremmes.

Skibsfart

25. Udvalget konstaterer, at ASEAN-landene på skibsfartsområdet anvender flagdiskriminerende praksis over for tredjelands skibe, og dette gælder såvel for linje- som trampfarten (f.eks. Indonesiens krav om, at 45% af alle laster skal transporteres af skibe under nationalt flag — jf. ligeledes beretningen punkt 81). Denne praksis mindsker adgangen til søtransport under

frie og retfærdige konkurrencevilkår og skader EF-redernes interesser meget. EF-regeringerne har derfor ad diplomatisk vej rettet en række fælles henvendelser til de pågældende ASEAN-lande. Udvalget mener, at skibsfartssektoren bør indgå i fremtidige forhandlinger mellem EF og ASEAN for at sikre, at begge parter gensidigt forpligter sig til at overholde de principper, som bør gælde for deres skibsfartsforbindelser. Det vigtigste princip er den generelle forpligtelse til at behandle skibsfarten på en sådan måde, at den bidrager til udviklingen af handelen mellem parterne. Dertil hører blandt andet (jf. ligeledes beretningen, punkt 82):

— fri adgang til havnene,

— ikke-diskriminering af de andre parter skibe,

— speditørernes frihed til at vælge mellem konference- og ikke-konferenceskibe,

— overholdelse af EF's konkurrenceregler.

26. I denne forbindelse henviser Udvalget til sin udtalelse om EF's søfartspolitik⁽¹⁾, hvor det klart anføres, at Fællesskabet i aftaler med grupper af lande bør sikre sig, at de kontraherende parter forpligter sig til at undlade flagdiskrimination og lastreservation.

Social vilkår

27. Arbejdsvilkårene er et væsentligt element i den internationale konkurrenceevne (jf. ligeledes beretningen, punkt 85-88). Skønt der er love og bestemmelser på dette område i ASEAN-landene, modtager arbejdstagerne i de overvejende små og mellemstore virksomheder i disse lande ofte mindre end minimumslønnen, og minimumsbestemmelserne for arbejdstagernes beskyttelse overholdes ikke. Et andet påtrængende problem i denne forbindelse er de beskæftigelses- og socialpolitiske vilkår for vandrende arbejdstagere.

28. Udvalget påpeger derfor nødvendigheden af, at ILO's normer fuldt ud anvendes i ASEAN-landene. Alle ASEAN- og EF-lande er medlemmer af ILO og burde således fremme og garantere de grundlæggende fagforeningsrettigheder og gennemførelsen af sociale minimumsnormer (som f.eks. foreningsfrihed, frie kollektive overenskomster, mindstenormer for arbejdsvilkår, sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen og ikke-diskriminering). Et særligt problem rejser begrænsningen af de fagforeningsmæssige rettigheder i eksportproduktionszoner. Man har eksempler på, at udenlandske investorer

⁽¹⁾ Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om meddelelse og forslag fra Kommissionen til Rådet om fremskridt henimod en fælles transportpolitik — transport ad søvejen (EFT nr. C 344 af 31. 12. 1985).

har udøvet pres på ASEAN-regeringerne og har gjort deres investering betinget af, at ingen fagforeningsmæssig organisering er tilladt. Udvalget tilskynder, at der bliver sat en stopper for en sådan praksis.

29. Udvalget tilskynder ligeledes ASEAN-regeringerne til at ratificere og gennemføre ILO-konventionerne om lige muligheder og ligeløn til mænd og kvinder. Såvel regeringerne som arbejdsgiverne bør tilskyndes til at sikre kvinder muligheder for en tilfredsstillende faglig uddannelse. Foruroligende virker også børnearbejde, idet børn ofte udnyttes som en billig erstatning for voksen arbejdskraft.

Miljøspørgsmål

30. ASEAN-landene konfronteres med en række miljøproblemer. Udvalget foreslår, at man støtter de allerede eksisterende instrumenter i miljøbekæmpelsen i ASEAN-landene (jf. beretningen, punkt 93-98), ved at man udarbejder en adfærdskodeks på miljøområdet. Følgende problemområder bør inddrages:

- bekæmpelse af den hyppige rovdrift på naturværdierne,
- foranstaltninger imod den uhemmede flugt fra landet og den deraf følgende bymæssige vækst,
- information om den rigtige anvendelse og afsætning af pesticider.

Teknologi

31. Der er meget stor forskel på, hvor vidt de enkelte ASEAN-lande er kommet med indførelsen og udnyttelsen af nye teknologier. Udvalget understreger, at man i tilfælde af foranstaltninger i denne forbindelse bør lægge vægt på en egnet teknologi, der svarer til landenes behov, ofte betegnet som udviklingsteknologi. Ligeledes bør man i højere grad tage hensyn til værdien af uddannelses- og kommunikationsprojekter til rimelige priser. Desuden ville det være gavnligt, om den europæiske bistand kunne ledes direkte til de relevante organisationer, uden at ansøgningerne nødvendigvis først skal gå igennem regeringerne.

32. Udvalget går kraftigt ind for, at Det europæiske Fællesskab bestræber sig på at udvide det videnskabelige og teknologiske samarbejde med ASEAN-landene. På mødet mellem økonomiministrene fra EF og ASEAN i Bangkok udviste man særlig interesse for mikroelektronik, bioteknologi og havvidenskab. Et positivt skridt i denne anledning var forslaget om at skabe et net af indbyrdes forbundne forskningsinstitutter inden for områder af gensidig interesse.

Uddannelse

33. En økonomis vækstpotentiel og muligheder for at skabe arbejdspladser hænger snævert sammen med befolkningens uddannelsesniveau. En højnelse af den almene og især den faglige uddannelse bør derfor være et af hovedelementerne i samarbejdet mellem EF og ASEAN-landene (jf. ligeledes beretningen, punkt 106 og 109). Udvalget anser det derfor for væsentligt, at:

- uddannelsen er relevant, og uddannelsesplanerne afstemmes efter de krav, de eksisterende produktions-, forarbejdnings- og afsætningssystemer stiller,
- der åbnes mulighed for passende uddannelse og fortløbende opfriskningskurser på alle niveauer og ikke blot for ledere og mellemledere,
- denne uddannelse bør i videst muligt omfang foregå på lokalt eller regionalt plan med mulighed for, at visse specielt avancerede kurser afvikles i udlandet,
- visse ikke-statslige organisationers og lokale, sociale og økonomiske grupper arbejder (herunder også kooperativer) bør fremmes og koordineres,
- kvindernes særlige behov bør imødekommes uden diskriminering,
- uddannelsen, hvad enten der er tale om landbrug, industri eller tjenesteydelsessektoren, bør opfylde det krav, at det uddannede personale bagefter selv vil kunne oplære ufaglært arbejdskraft.

34. Udvalget påpeger, at et effektivt samarbejde mellem Fællesskabet og ASEAN-landene på uddannelsesområdet frem for alt kræver, at Fællesskabet tilvejebringer et omfattende oplysningsmateriale om uddannelsesmuligheder, idet der endnu ikke findes en samlet oversigt. Man bør sammenfattende vise bredden af uddannelsesstilbuddene i EF-medlemsstaterne og forelægge det for ASEAN-landene. Man kan derfor kun udtrykke stor tilfredshed med det forslag, der blev fremsat på EF/ASEAN-økonomiministrenes møde om at oprette en elektronisk databank over de videregående uddannelser og specialistuddannelser, der tilbydes i EF inden for avanceret maskinteknik, informationsteknologi og virksomhedsledelse. Man må samtidig håbe, at den håndbog, Kommissionen påtænker at udarbejde, vil afhjælpe manglen på oplysninger om videregående og andre former for uddannelser snarest muligt.

35. Udvalget understreger kraftigt, at et europæisk engagement på uddannelsesområdet i ASEAN-landene på lang sigt er af allerstørste betydning for et økonomisk samarbejde. En studerende, hvad enten det drejer sig om videregående studier eller ej, påvirkes kraftigt af det kontinent, hvor han studerer, også efter afslutningen heraf. Fællesskabet burde tillægge denne faktor endnu større betydning under udarbejdelsen af sine planer og programmer og burde være rede til at betale prisen for denne »investering i fremtiden«. Kommissionen burde også overveje at oprette en særlig fond til dette formål.

Sammenfaldende interesser i international sammenhæng

36. Et område af fælles interesse for EF og ASEAN er den generelle toldpræferenceordning (GSP). EF og ASEAN er enige om, at det er et effektivt instrument til at øge handelen mellem de to områder. Udvalget er klar over, at ASEAN-landene er interesserede i en yderligere forbedring af GSP-ordningen (antallet af produkter under GSP, præferencemarginen og de kvantitative restriktioner på præferenceimporten). Det håber, at man på disse områder vil nå frem til aftaler, der tilfredsstiller begge parter. ASEAN-landene er specielt tilfreds med den nye ordning fra 1986 med regional kumulering med hensyn til oprindelsesregler.

37. EF og ASEAN er enige om, at det eksisterende multifiberarrangement har bidraget til at øge de tekstilproducerende landes eksport, og at det, skønt endemålet må være en liberalisering af handelen med tekstilprodukter, under de nuværende omstændigheder er nødvendigt at bevare en passende multilateral ramme, inden for hvilken handelen kan udvikle sig på en ordnet måde. Udvalget håber, at man under kommende forhandlinger om en fornyelse af multifiberarrangementet kan opretholde snævre kontakter mellem EF og ASEAN.

38. Udvalget konstaterer med stor tilfredshed, at ASEAN-landene siden mødet mellem økonomiministre fra EF og ASEAN har indtaget en mere positiv holdning til Europas ideer til en ny GATT-runde. Der er enighed om, at de traditionelle forhandlingsspørgsmål bør placeres øverst på dagsordenen.

Et fremtidigt samarbejde mellem EF og ASEAN

39. Det europæiske Fællesskab har en naturlig interesse i en sund økonomisk udvikling i ASEAN-landene. Et øget samarbejde mellem ASEAN-landene ville ikke blot føre til et større marked for europæiske produkter, men også skabe et marked, som bedre ville kunne absorbere ASEAN-landenes egen produktion.

40. Hvis EF ønsker at spille en større rolle på ASEAN-markederne, bør der udarbejdes langsigtede markedsstrategier, som indebærer, at man ikke blot er rede til at overføre know-how, man også til at samarbejde med lokale virksomheder. En vigtig forudsætning herfor er dog, at man i Europa bliver sig betydningen af ASEAN-regionen endnu mere bevidst, og at den europæiske partikularisme opdømmes. Europa burde styrke tilliden til sin egen kraft og fremme folks beredvillighed til at tage risici.

41. På dette område er der uden tvivl behov for foranstaltninger på nationalt plan. Sådanne foranstaltninger og programmer kan dog gøres langt mere

effektive, hvis de støttes overregionalt gennem samarbejde på EF-plan.

Udvalget anbefaler derfor, at man overvejer følgende foranstaltninger:

- skabelse af europæiske handelskamre,
- markedsanalyser gennemført i fællesskab,
- en gennemgribende reform af informations- og rådgivningsservicen,
- skabelsen af europæiske konsortier, som f.eks. også kunne være med til at løse finansieringsproblemer,
- en strategisk orienteret prispolitik (beregnet på at åbne markeder),
- uddannelse af europæiske specialister til at klare de økonomiske vilkår i ASEAN-regionen,
- udarbejdelse af investeringsbeskyttelsesaftaler på EF-plan.

42. Man vil først kunne opnå en nævneværdig stigning i handelen og det industrielle samarbejde med ASEAN-landene, hvis små og mellemstore virksomheder engagerer sig kraftigere i ASEAN. Mulighederne er ikke ringe, men kan kun udnyttes, hvis mindre virksomheder i forberedelsesfasen får egnet støtte, dvs. speciel administrativ og til dels også finansiell støtte fra offentlig organer. Udvalget tænker her f.eks. på skabelsen af en fælles handelsorganisation med de japanske handelsselskaber som forbillede, da mindre virksomheder kun har en chance, hvis de arbejder sammen.

43. I hvilket omfang disse nødvendige bestræbelser vil bære frugt på kort eller mellemlang sigt afhænger af en lang række faktorer. Det vil f.eks. være nødvendigt at dæmme op for den internationale protektionisme, da kun et relativt frit verdensmarked vil gøre det muligt for ASEAN-landene at gennemføre en passende industrialisering. Desuden er det naturligvis ikke uvæsentligt, om man — ud fra en mere langsigtet betragtning — nogenlunde vil kunne nå den vækstrate over gennemsnittet, som prognoserne melder om.

44. Et yderligere samarbejde mellem EF og ASEAN kunne ligeledes omfatte følgende:

- der bør etableres en regelmæssig dialog mellem erhvervs- og arbejdstagerkredse i EF og de tilsvarende organisationer i ASEAN-landene (jf. AVS), således at der kan udveksles erfaringer på dette praktiske niveau, også mellem repræsentanter for de sociale grupper,
- kontakter med organisationer som f.eks. FN's økonomiske og sociale kommission for ASEAN og Stillehavsområdet (ESCAP) kunne ligeledes være udbytterigt,
- Fællesskabet kunne for at udbygge samarbejdet lade ASEAN drage fordel af sin erfaring ikke blot med institutionelle og administrative spørgsmål, men

også med skabelsen af et fælles marked, hvis ASEAN måtte ønske dette,
— ikke-statslige organisationer (NGO) burde inddrages kraftigere i udviklingsarbejdet; deres arbejde

på dette område burde koordineres, og de burde orienteres om de finansieringskilder, der foreligger,
— turistspørgsmålet, som er af stor interesse for ASEAN-landene, burde indgå i samarbejdsaftalen.

Bruxelles, den 3. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om gennemførelse af et fællesskabsprogram til udvikling af visse ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet gennem bedre adgang til avancerede telekommunikationstjenester (STAR-programmet)⁽¹⁾

og om

ændring af forslaget til Rådets forordning (EØF) om gennemførelse af et fællesskabsprogram til udvikling af visse ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet gennem bedre adgang til avancerede telekommunikationstjenester (STAR-programmet)⁽²⁾

(86/C 263/11)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 3. februar 1986 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Rådets forordning (EØF) om gennemførelse af et fællesskabsprogram til udvikling af visse ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet gennem bedre adgang til avancerede telekommunikationstjenester (STAR-programmet)«.

Ved skrivelse af 6. juni 1986 anmodede Rådet endvidere Udvalget om at tage hensyn til »Ændring af forslaget til Rådets forordning (EØF) om gennemførelse af et fællesskabsprogram til udvikling af visse ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet gennem bedre adgang til avancerede telekommunikationstjenester (STAR-programmet)« i dets udtalelse.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets sektion for regionaludvikling, som udpegede Paul Broicher til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 13. juni 1986.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 3. juli 1986, med stort flertal (6 stemmer imod), følgende udtalelse:

1. Indledning

Udvalget betegnede i sin udtalelse om »medlemsstater-

nes regionale støtteordninger«⁽³⁾ forsyningen med infrastruktur på telekommunikationsområdet som en

⁽¹⁾ EFT nr. C 356 af 31. 12. 1985, s. 66.

⁽²⁾ EFT nr. C 147 af 14. 6. 1986, s. 4.

⁽³⁾ EFT nr. C 75 af 3. 4. 1986 (ordfører Paul Broicher, medordfører Luigi Della Croce), punkt 4.3, 2. afsnit (plenarforsamling januar 1986).

meget vigtig opgave, der må løses, hvis det skal forhindres, at EF's perifere områder stilles endnu ringere i de kommende år. Trods de budgetproblemer, Fællesskabet i øjeblikket står overfor, må opgaven løses uden opsætelse og med tilstrækkelige midler.

1.2. ØSU hilser det velkommen, at Kommissionen med STAR-programmet netop har sat sig dette mål. Det godkender derfor forordningsforslaget, idet det dog understreger, at skal STAR-programmet have størst mulig effekt, bør der ligeledes tages hensyn til nedenstående bemærkninger.

2. ØSU's bemærkninger

2.1. Med EF's STAR-program tilstræbes det at fremme den økonomiske udviklingsproces i de mest ugunstigt stillede regioner i Fællesskabet ved at stille avancerede telekommunikationstjenester til rådighed. Den bagved liggende målsætning er at indsnævre velstandsafstandene mellem EF's medlemsstater. Efter Kommissionens opfattelse vil STAR-programmet »tjene som løftestang for de ugunstigt stillede regioners deltagelse i det kvalitative spring, som Europa er ved at foretage på det teknologiske område«. På dette punkt er ØSU fuldstændig enig med Kommissionen. Imidlertid finder det det nødvendigt, at de nedenfor angivne økonomisk-politiske målsætninger realiseres sideløbende med den etapevise gennemførelse af programmet.

2.2. Da STAR-programmet, som det vil fremgå af beskrivelsen ovenfor, således er et yderst vigtigt EF-program, bør alt sættes i værk for at sikre dets gennemførelse, da der jo findes meget udtalte ikke-toldmæssige handelshindringer i telekommunikationssektoren. Handelsbarrierer, der står i vejen for intentionerne om det europæiske indre marked, har baggrund i teleadministrationernes nationalt orienterede indkøbspolitik, i afvigende tekniske standarder og normer samt i subsidieringen af indenlandsk produktion. Hvis det skal undgås, at STAR-programmet kun giver beskedne resultater, er en yderligere åbning eller liberalisering af telekommunikationsmarkedet samtidig nødvendig.

2.3. STAR-programmet bør af denne grund betragtes som en chance for eller en afprøvning af en konsekvent politik for det indre marked med hovedvægten på konvergens. I programmet peges der ganske vist generelt på EF-målsætningerne på telekommunikationsområdet. Men Fællesskabet må herudover insistere på, at medlemsstaterne anvender Rådets henstilling om udbydelse i offentlig licitation ved at åbne deres markeder ikke blot for terminaludstyr, men også for tjenesteydelser fra udenlandske leverandører. En vigtig forudsætning er det, at der endelig kommer et gennembrud i spørgsmålet om fastlæggelse af standarder og normer. I modsat fald vil man opleve, at telekommunikationsmulighederne inden for EF langt fra vil kunne udnyttes fuldt ud til trods for gunstige forudsætninger på infrastrukturområdet.

2.4. Den afstandsfaktor, der er indbygget i taksterne, har hidtil forfordelt udkantregionerne. Denne faktor må ikke længere spille nogen rolle i forbindelse med avancerede telekommunikationsteknikker. Sammenligner man medlemsstaterne indbyrdes, er der imidlertid påfaldende takstforskelle. Dette skyldes, at den enkelte medlemsstat har ført sin egen, isolerede takstpolitik. Disse forskelle ville blive mindre i forbindelse med en åbning af markederne, og tendensen ville gå mod faldende takster. En sådan form for »udgiftsfri« regionalpolitik ville specielt komme udkantregionerne til gode og udgøre et afgørende supplement til de i øvrigt tvingende nødvendige investeringer på telekommunikationsinfrastrukturområdet.

2.5. Som det fremgår af sammendraget af forundersøgelserne, vil der ifølge foranstaltningsfortegnelsen kun blive gennemført pilotprojekter, når der er et tilstrækkeligt efterspørgselspotentielt, dvs. når det kan antages, at der er en interesse fra potentielle brugere. Det må accepteres, at der ydes tilskud til demonstrationsprojekter samt til reklame- og oplysningskampagner, som sigter mod at stimulere efterspørgslen. Ud fra et omkostningssynspunkt må selvejende institutioner inden for erhverv og samfund, specielt industri-, handels- og håndværksskammer, også inddrages her. I forbindelse med demonstrationsprojekter kunne leverandører af datamaskiner og -programmer også komme i betragtning, da de formentlig vil have en erhvervsøkonomisk interesse i et sådant markedsføringsprojekt.

2.6. Støtte til anskaffelse af udstyr (terminaler, modem'er m.v.), som jo i sidste ende indebærer omkostningsbesparelser eller øget indtjening, bør undersøges nærmere. De disponible midler bør fortrinsvis anvendes til infrastrukturudbygning. I omkostningsbesparelsesøjemed kunne man overveje at overlade etableringen og udbygningen af telekommunikationstjenester til agenturer eller andre kooperative organer. Herved ville man også imødekomme de små og mellemstore virksomheders, herunder turisterhvervets, ønske om på passende måde at blive inddraget i STAR-programmet.

2.7. Derudover bør der i snævert samarbejde med strukturfondene udfoldes bestræbelser på at inddrage de pågældende regioner og navnlig de lokale små og mellemstore virksomheder i installeringen, vedligeholdelsen og om muligt også som underleverandører i produktionen af komponenter til det telekommunikationsudstyr, der skal stilles til rådighed.

2.8. I begrundelsen til forordningen understreges det, at de pågældende regioner er stærkt underforsynede med såvel telekommunikationsudstyr som tilbudte tjenester. Da STAR-programmet udelukkende er et rammeprogram, indeholder det hverken nogen nøjagtig fastlæggelse eller nogen præcis lokalisering af de foranstaltninger, der skal gennemføres. Medlemsstaterne er indrømmet et betydeligt mål af skøn i forbindelse med deres forslag og med hensyn til, hvorledes investeringerne skal fordeles over tiden, og hvorledes tjenesterne skal dække hele det geografiske område. For ØSU er det imidlertid et spørgsmål, om de disponible midler er tilstrækkelige hertil. Det er jo STAR-programmets fornemste mål at udstyre Fællesskabets perifere regioner og ø-områder med moderne telekommunikationsin-

frastruktur og at tilslutte dem til de centrale net for derigennem at dække deres livsnødvendige behov og sikre deres udviklingsmuligheder.

2.9. Dels søger STAR-programmet at rette op på de regionale skævheder inden for modtagermedlemsstaterne gennem en forbedring af informationsstrømmene mellem de nationale centre og de øvrige landsdele. Dels skal de internationale kommunikationsforbindelser mellem medlemsstaternes centre udbygges, hvilket atter vil komme de perifere områder til gode. Der er dette, der er sigtet med det EF-omspændende telekommunikationsnet, som er en af forudsætningerne for en mindskelse af forskellene i økonomisk vækst mellem medlemslandene. Det falder derfor helt naturligt, når der via STAR-programmet sker fremme af f.eks. lyslederkabelforbindelser mellem to medlemsstater, hvor der er et påtrængende behov for sådanne forbindelser. I det enkelte tilfælde må det imidlertid af Kommissionen og medlemsstaten undersøges, om og i hvilket omfang de pågældende foranstaltninger, for hvilke teleadministrationerne bærer ansvaret, kan finansieres med nationale midler. Dersom Fællesskabet går med ind i finansieringen, må det sikres, at EF-midlerne har karakter af supplement.

Bruxelles, den 3. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71

(86/C 263/12)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 16. maj 1986 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det sociale og økonomiske Udvalg udpegede Gordon Pearson til hovedordfører og pålagde ham at udføre det forberedende arbejde.

Det sociale og økonomiske Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 3. juli 1986 enstemmigt følgende udtalelse:

1. I medfør af artikel 26 (bilag I) og 27 (bilag II) i Tiltrædelsesakten for Spanien og Portugal skal der foretages tilpasninger af diverse forordninger, og Fællesskabets institutioner skal som følge af Fællesskabets seneste udvidelse tilpasse to af Rådets forordningsændringer⁽¹⁾, der er blevet vedtaget siden Tiltrædelsesaktens undertegnelse.

2. Hvad angår retsakterne for social sikring nedfældet i Fællesskabets forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, er disse ændringer indeholdt i Kommissionens forslag til ændring i KOM(86) 125 endel.

⁽¹⁾ (EØF) nr. 1660/85 og (EØF) nr. 1661/85 om Grønland.

3. Udvalget konstaterer, at der skal foretages tekniske tilpasninger af de nye aftaler mellem Spanien og Frankrig og Spanien og Forbundsrepublikken Tyskland. Endvidere slettes bestemmelserne angående Danmarks forhold til Grønland, herudover inkluderes aftalen mellem Grækenland og medlemsstaterne om pensionsordninger (for selvstændige erhvervsdrivende).

4. Udvalget godkender Kommissionens forslag og mener, at tilpasningerne er foretaget korrekt.

5. Udvalget mener, at det er vigtigt, at denne nye forordning skal have virkning fra 1. januar 1986, og at hele forordningen skal finde direkte anvendelse i alle medlemsstater.

Bruxelles, den 3. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslaget til Rådets forordning (EØF) »om en fælles foranstaltning til forbedring af vinstrukturerne i Portugal«⁽¹⁾

(86/C 263/13)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 12. juni 1986 i henhold til EØF-traktatens artikel 43 og 198 fakultativt at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde blev ved Udvalgets beslutning overdraget til José Bento Gonçalves som hovedordfører i henhold til forretningsordenens artikel 18.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 238. plenarforsamling den 3. juli 1986 uden stemmer imod, men med 2 hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. På grund af den korte frist, som er blevet givet til forberedelse af denne udtalelse, har ØSU ingen anden mulighed end at udtale sig om de helt generelle aspekter af det af Kommissionen forelagte forordningsforslag.

2. ØSU godkender Kommissionens forslag, hvis hovedformål er at skabe mulighed for en sanering og en rationalisering i vinsektoren i Portugal ved at stille strukturelle interventioner til rådighed, som har vist sig effektive i andre af Fællesskabets medlemslande.

3. ØSU bemærker, at de her af Kommissionen foreslåede foranstaltninger, herunder betingelserne og satsen for refusion, er udformet under hensyntagen til situationen og behovene i de portugisiske vindyrkningsområder, hvor foranstaltningerne skal sættes ind.

ØSU opfordrer Kommissionen til at overveje muligheden af senere at foreslå lignende foranstaltninger for andre vinområder i Fællesskabet, hvor situationen svarer til de i nærværende forslag omhandlede forhold.

⁽¹⁾ EFT nr. C 103 af 19. 6. 1986.

Bruxelles, den 3. juli 1986.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB — STATSKORT

Medlemsstater, regioner og administrative enheder

Statskortet viser de 12 lande, der fra 1. januar 1986 udgør Det europæiske Fællesskab: Danmark, Belgien, Det forenede Kongerige, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Spanien og Forbundsrepublikken Tyskland. Det viser deres politiske opdeling i regioner og administrative enheder (provins, amt, county, osv.) med de respektive hovedsæder eller vigtigste byer.

Det europæiske Fællesskab omfatter nu et område på 2,25 mio km², og det har en befolkning på 320 mio.

En stor tavle med 105 diagrammer indeholder de vigtigste økonomiske og andre statistiske oplysninger om Det europæiske Fællesskab og medlemsstaterne og en sammenligning med lignende tal for Sovjetunionen og De forenede Stater.

Format udfoldet: 75 × 105 cm

Format sammenfoldet: 25 × 13 cm

Målestok: 1 : 4 000 000 (1 cm = 40 km)

8 farver.

Findes på 9 sprog: dansk, tysk, græsk, engelsk, fransk, italiensk, nederlandsk, spansk og portugisisk

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet):

bfr. 250 dkr. 45

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg